XXI. évfolyam 29. szám
Ára: 1 forint
1965. július 22

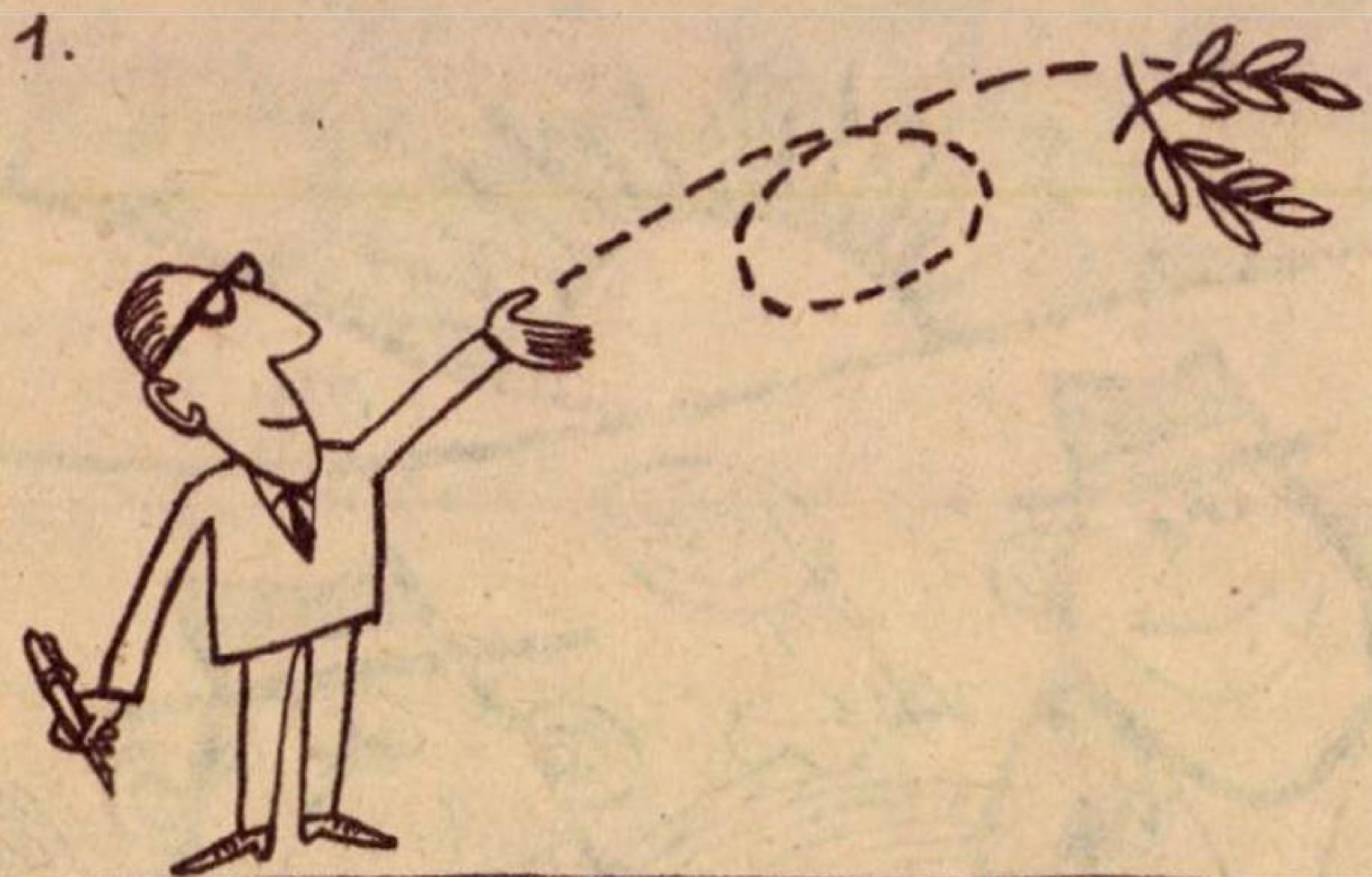

Fülöp György rajza

— *Fel a fejjel, Ráró, látod a kaszát már rehabilitálták!*

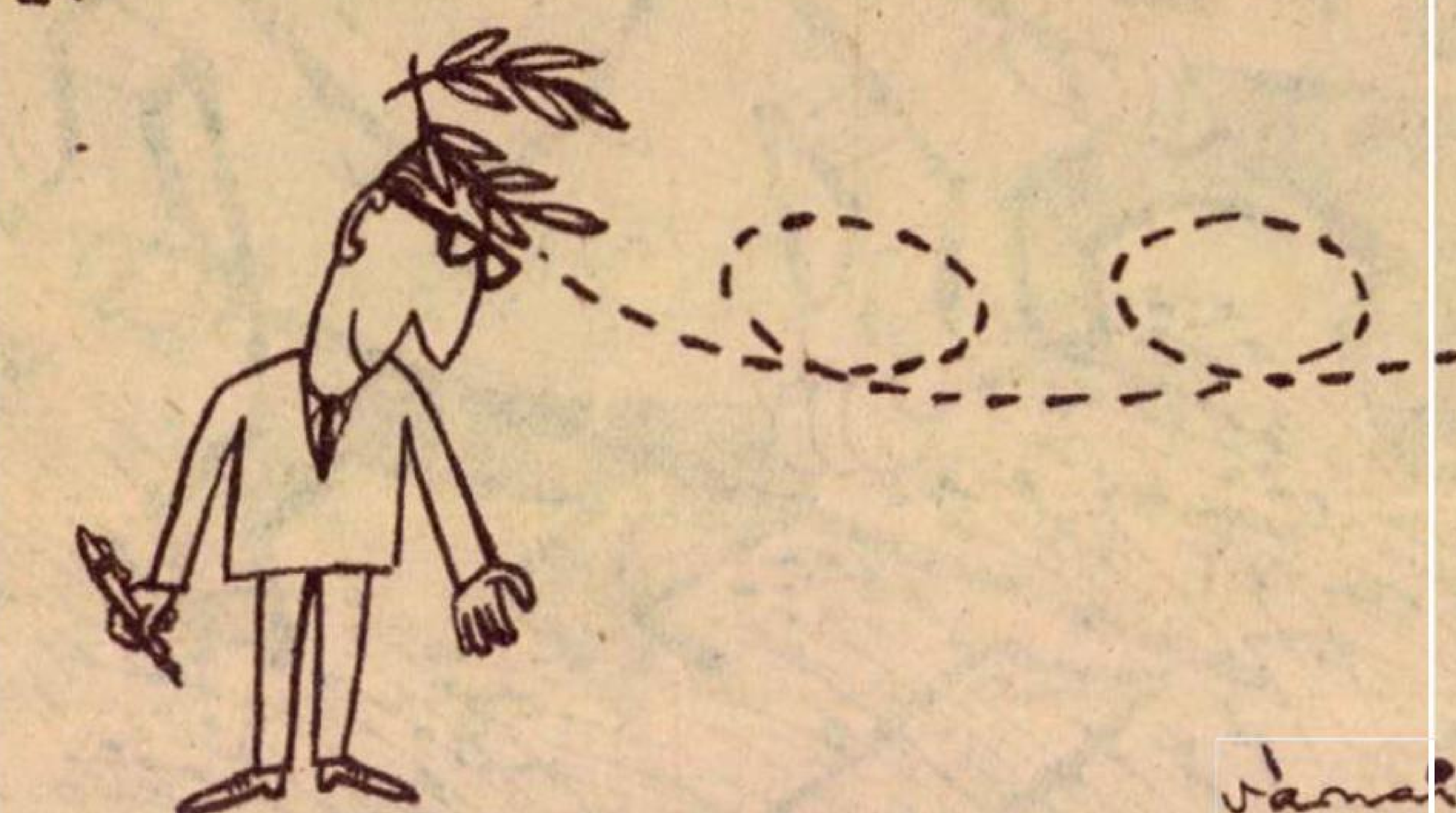
Feltalálták a bumeráng-kritikát

Várnai György rajza

1.

2.

... Minden dicséret garantáltan visszajön ...

Pesti tudósítónktól

Az orvos kérdezi a betegtől:

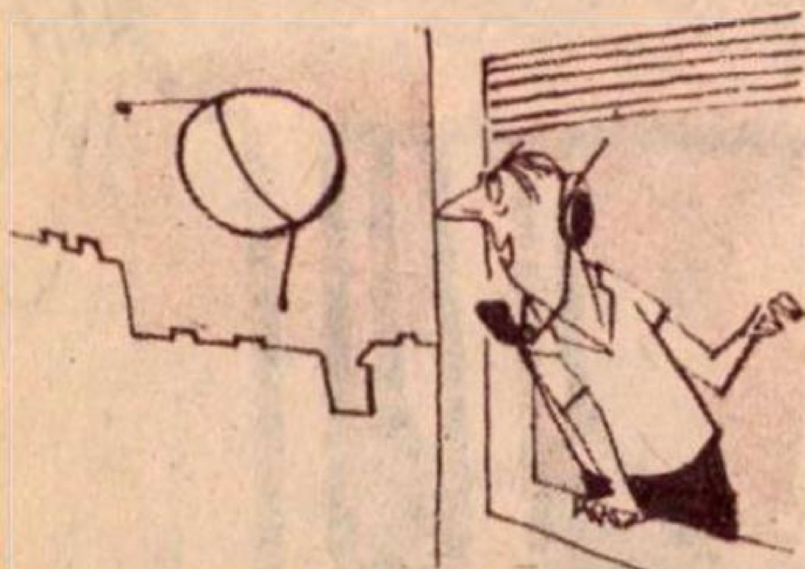
– Mi a panasza?

A beteg önérzetesen válaszol:

– Semmi! Nagyon rosszul érzem magamat, de panaszkodni, azt nem szeretek!

*

A napokban kimaradt az áramszolgáltatás idehaza (népiesen: nem volt villany), de még csak be sem tudtam jelenteni az Elektromos Műveknél, mivel a telefonom is

elromlott. Legalább egy távközlő mesterséges hold segítségével tudtam volna értesíteni az illetékeseket!

*

Megjegyzés egy írónkról, akinek a helyes fogalmazás nem a legerősebb oldala:

– Már csak azért is érdemes lenne megtanulnia magyarul, hogy nyelvpótlékot kapjon.

f. l.

HÁROM JUTALOM

Az újságíró kora reggel óta lábatlankodott az aratók között téma után kutatva, mikor végre megszánta őt egy öreg kaszás:

— A Balog Janit írja meg az elvtárs — mondotta rézsút pislogva a szemébe húzott szalmakalap árnyékából —, mert olyan talentum, mint a Balog Jani, még nem született, mióta Zetorra ült a magyar. Nincs is hiány az elismerésben, mert egy hónap alatt háromszor kapott jutalmat.

Az újságíró hálásan szorította meg az idős paraszt munkától kérges kezét, és elindult a téma után. Megtudta, hogy Balog Jani éppen az ország kenyerét szállítja a cséplőgéptől a magtárba, méghozzá nyújtott műszakban, ami annyit jelent, hogy naplemente után is pöfög a búzát vontató Zetorral.

— Este megyek elébe — határozott az újságíró —, riportom címe pedig ez lesz: „Beszélgetés az aratás hősével, éjszakai műszakon, egy Zetor reflektorának sugarában."

Kibotorkált tehát a faluszéli magtárhoz, ahol kisvártatva feldübörgött a Zetor, hozva a riportnakvalót, a háromszor jutalmazott Balog Janit. Némi nehézséget okozott, hogy az aratás hőse — talán túlzott szerénységből — teljes sötétségbe burkolózva közelgett, vagyis nem égtek Zetorján a reflektorok. Amikor észrevette, hogy valaki hadonászik az úton előtte, nagy kelletlenül megállt. Csak aztán derült mosolyra, midőn zseblámpafénynél kiderült, hogy az útmenti lovagnak ceruza a fegyvere.

— Hű, a mindenségit! Már azt hittem, zsaru!

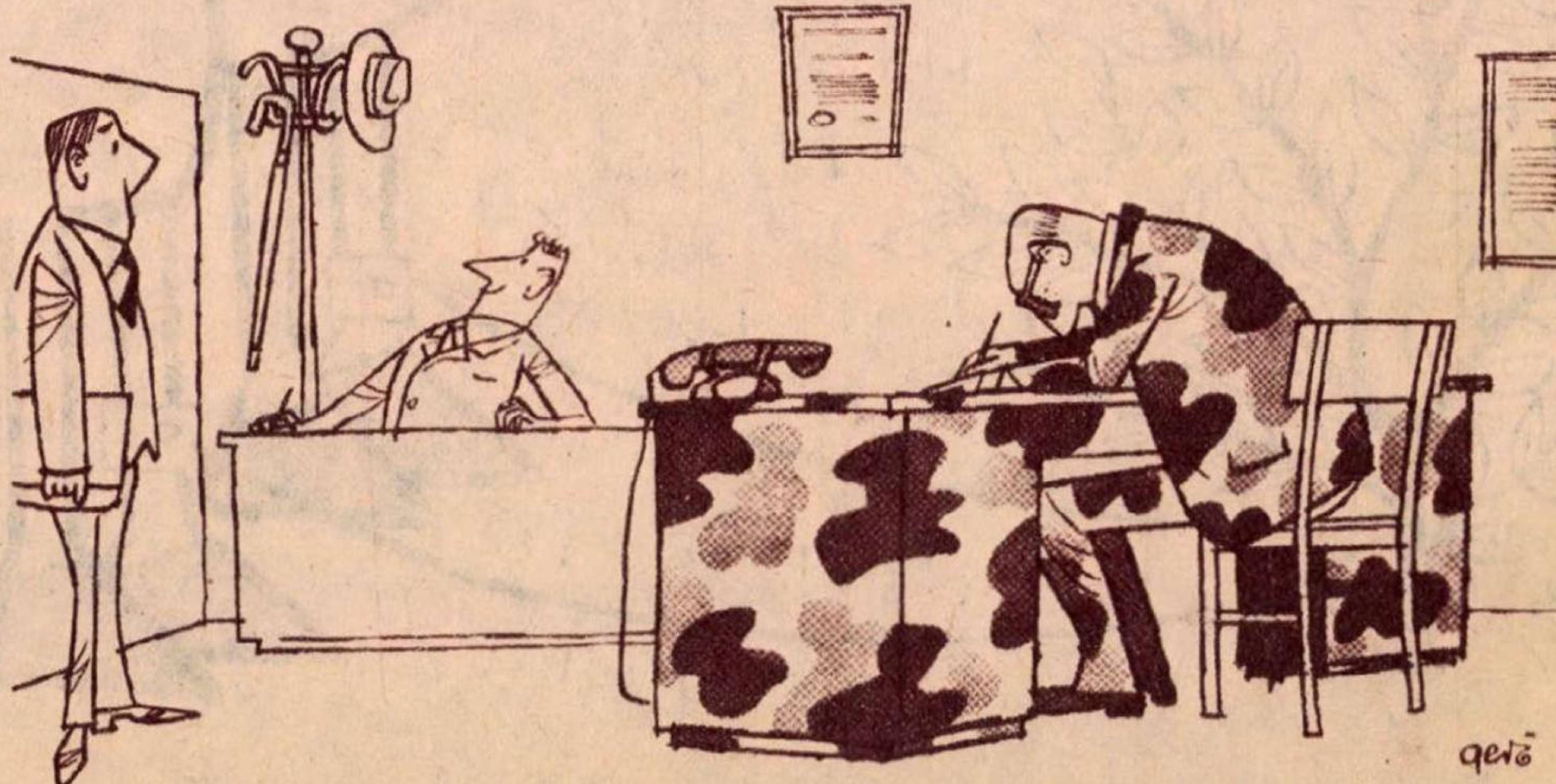
— Hát ha az lenne, mi a félnivalója? — kérdezte az újságíró.

— Látja, ha szeme van — felelt Jani, a zetoros. — Nem ég a reflektor, mert nem kapni hozzá égőt. Háromszor kapott rajta a rendőr, három ízben bírságoltak meg 300 forintra, de most már nagyon kell vigyáznom, mert azt mondta az elnök: „Úgy vigyázz, Jani fiam, hogy már rajtunk röhög a járás, oszt negyedszer nem fizetek a rendőrségnek prémiumot!"

(fülöp)

Nem akar feltűnni

Gerő Sándor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

RECEPT NÉLKÜL

Egyik délután betértem a Martinelli téri patikába ragtapaszért. A pult előtt hosszú sor kígyózott, s így egyenest a pénztárhoz mentem blokkért. A pénztáros közölte velem, hogy bemondásra nem adhat ki blokkot. Mondtam, nekem csak recept nélküli ragtapasz kell. Akkor is tessék írást hozni a gyógyszerésztől! Sorban állás a pultnál, a kasszánál, újból a pultnál.

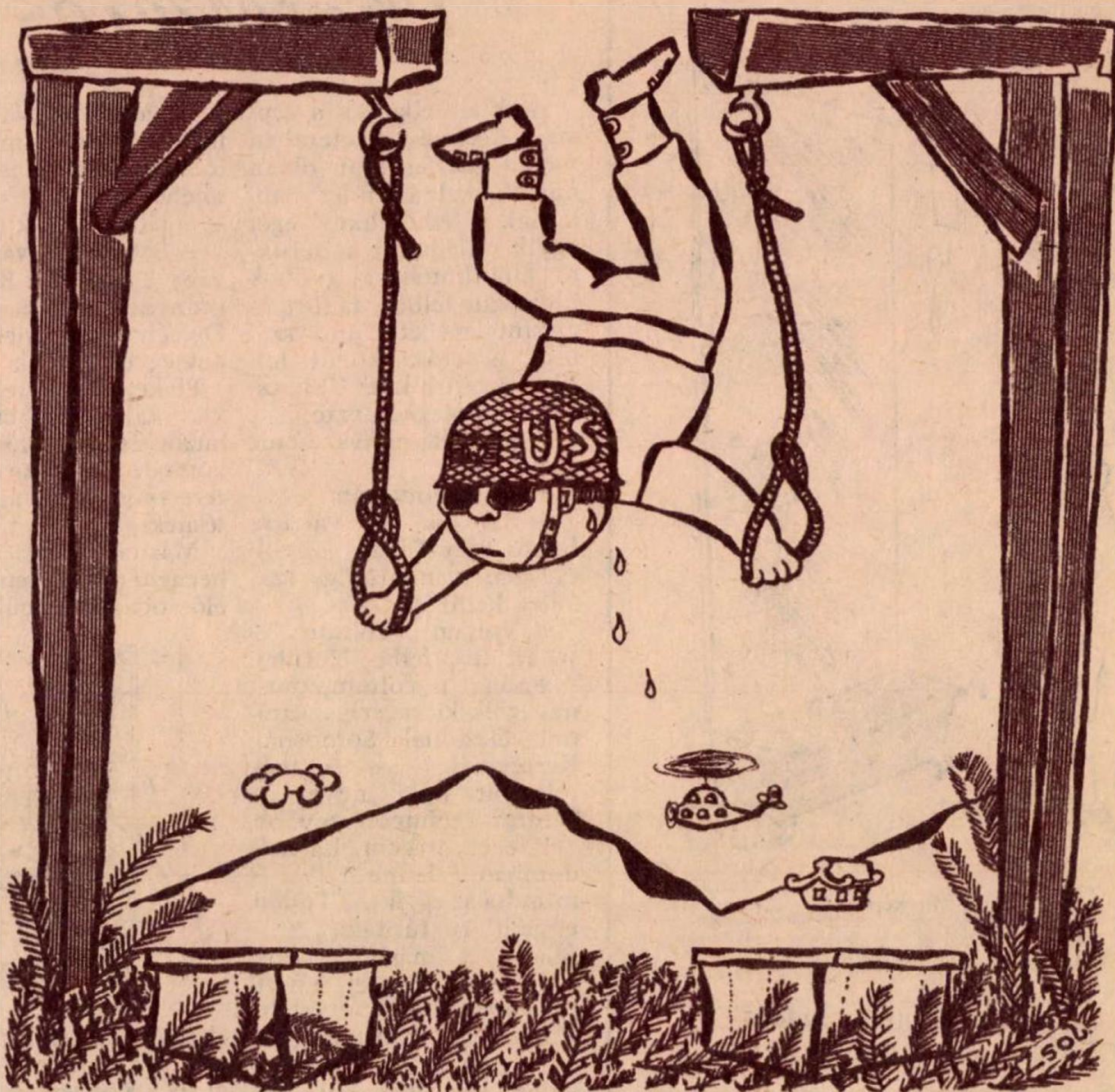

Mindez egy ártalmatlan recept nélküli ragtapaszért, ami nem veszedelmes szer, mint, teszem fel, az ópium vagy a ciankáli. Ha valami erős szer, azt úgyis csak receptre adják. Tudtommal a ragtapasz még senkinek se okozta halálát. Akkor meg minek a blokkok firkálásával terhelni a patikusokat, és háromszori sorban állással büntetni a vevőket?

(-dzs-)

Vietnamban

Zsoldos Sándor rajza

Szabadnap

HARMINCEZER HULIGÁN

Nyilván nem én vagyok az egyetlen, aki csodálkozva olvasta az újsághírt, hogy az amerikai Ohio-állambeli Clevelandtól alig száz kilométernyire egy fürdőhelyet nem kevesebb, mint 30 000 (harmincezer) huligán támadott meg. Ha valakinek valaha kétségei lettek volna az amerikai bűnhullám növekvő méreteit illetően, most meggyőződhetett arról, hogy az amerikai bűnözésben mennyiségi ugrás történt s a közbizonytalanság minden képzeletet felülmúl. Egy-két huligán is kellemetlen tud lenni, de egyszerre harmincezer — ezt elképzelni is nehéz, nem elviselni!

És hogyan tudtak harmincezer fiatalt megszervezni, kiképezni a huligánság legfontosabb fogásaira, hogyan tudják felszerelni, élelmezni, mozgatni őket? Mi, akik a hagyományos randalírozás ismeretében nőttünk fel, értetlenül állunk e teljesítmény előtt. Úgy látszik, a huliganizmus is elvesztette régi egyénieskedő jellegét, s átadta a helyét a kollektív rendzavarásnak. A megszokás nagy erő, s az ember nehezen tudja átállítani magát a régi, meghitt élményekről az újra, de az is bizonyos, hogy a jövő újságolvasójának már úgyszólván semmi meglepőt nem jelentenek az ilyen és efféle hírek:

„Tizenhatezer betörő kifosztotta Mr. Herbert Smith lakását. Ékszereket, pénzt és ruhaneműt vittek magukkal. A rendőrség körözést adott ki a 16 000 betörő személyleírásával."

„Hetvenezer útonálló támadta meg az oaklandi Miss Mary Brand bejárónőt és el akarta tőle venni a retiküljét. Miss Brand kiáltozásaira az útonállók elmenekültek."

„44 000 sikkasztót lepleztek le a Brooks, Brooks and Brooks-vállalatnál. A 44 000 sikkasztó évekig észrevétlenül folytatta üzelmeit, míg végre egy hamis belégen lebukott."

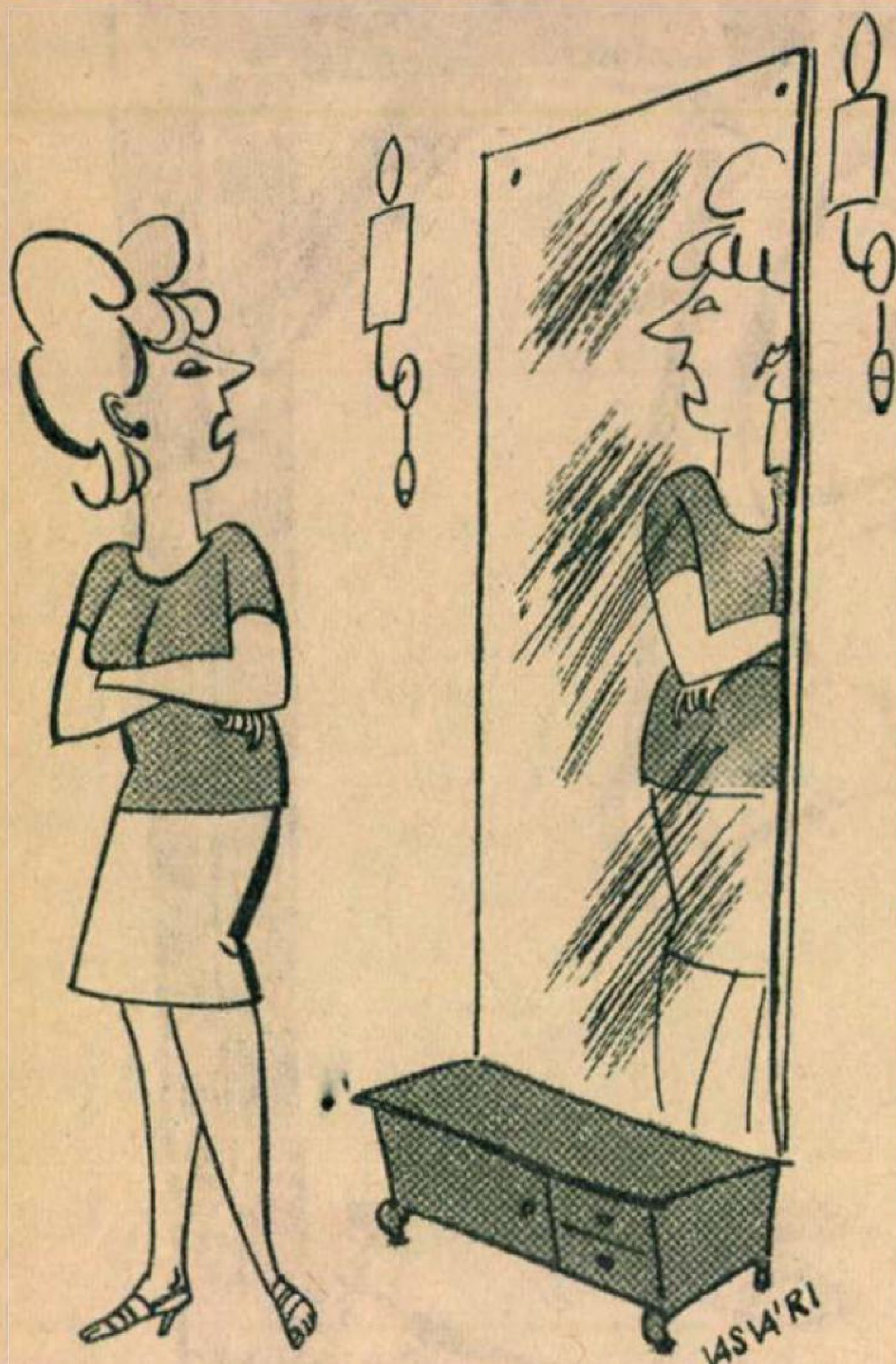
„Pénzhamisító bandát fedeztek fel Philadelphiában. A banda százharmincezer tagját már elfogták, további hetvenezernek a nyomában vannak."

„Nagyobb összegeket csalt ki az 54 éves Miss Margaret Jenkinstől tizenhétezer házasságszédelgő, akik mellékesen még nősek is voltak."

Ilyen méretű bűnhullámhoz persze megfelelő számú rendőr is kell, s ebben a tekintetben előfordulhatnak nehézségek. Ha például Mr. Robert Sniff hiába kiabál segítségért egy chicagói sikátorban, ez csak azért történik így, mert mind a hárommillió rendőr egy szabálytalanul közlekedő gyalogjárót üldöz.

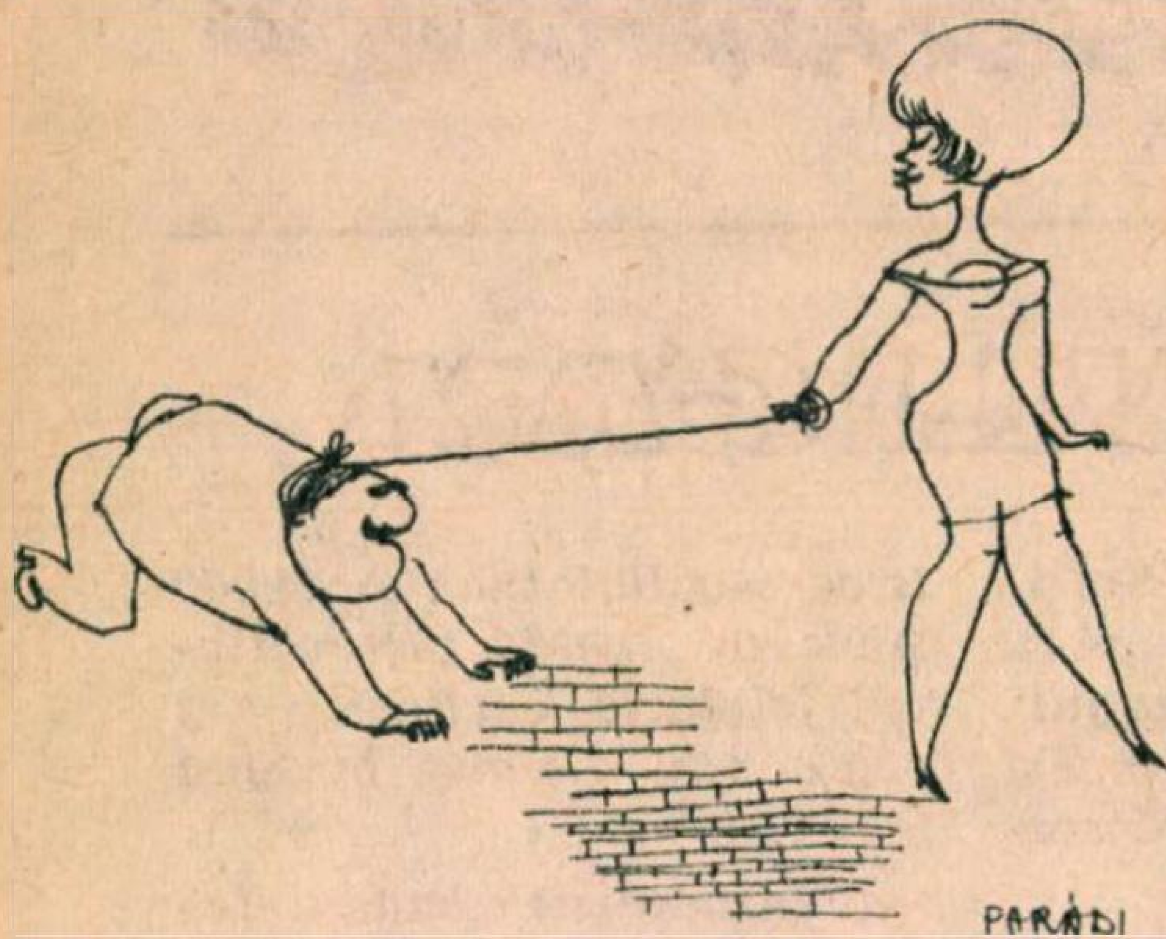
Feleki László

Főpróba

– Mit képzel?!...

Az idomítás csodája

– Gyerünk, gyerünk! Mit ígértél!?

Protekciós történet

Herplait elkapta a gépszíj. Képletes értelemben ugyan, de legalább olyan hatásfokkal. Csendes napjainak felhőtelen egét egyik pillanatról a másikra elborították a gondok ólomszín felhői. Letört és elszíntelenedett, ami számos ismerőse közül feltűnt a tettre kész Takácsnak, aki megkérdezte:

– Mi lelt, pajtás, beteg vagy?

Herplai elmondta.

– Baj, baj – vakarta húsos fejét Takács –, voltál már Ivánnál? Egy szavába kerül és...

– Voltam, voltam – szakította félbe Herplai. – Palinál is voltam, most nevezték ki vezérigazgatónak, Dezsőnél, Somosnál, Kertésznél... – és még felsorolt húsz nevet. – Semmi. Nincs tovább. „Hidd el, öregem, ha módomban lenne..." – mondta az egyik; „Tudod, engem is fúrnak..." – felelte a másik; „Most nem lehet, ismered a párthatározatot..." – felelte a harmadik; „Mit tehetek én, pártonkívüli..." – válaszolta a negyedik – és még felsorolt húsz hasonló tartalmú választ.

– Több nagy káderem nincs – legyintett fáradtan Herplai –, nem megyek senkihez, lesz, ami lesz...

Takács végighallgatta, egy ideig még szótlanul nézte a lámpaoszlopot, aztán Herplai vállára csapott:

– Tudod, mit, adok egy névjegyet Donnerwetter osztályonfelüli főtanácsoshoz, a társadalmi ügyek főosztályának csúcsvezetőjéhez...

– Hogy jövök én...

– Sehogy! – vágott szavába Takács. – Be se engednének az előszobába. De én adok neked egy névjegyet, tessék...

Plakettekkel teletűzdelt kis kalapját homlokába húzta, és emelt fővel távozott. Mindennap egy jótett – jót tesz az emésztésnek.

Másnap reggel Herplait beengedték a csúcsvezető előszobájába. Leült, és az

első órában azon meditált, mit fog mondani, ha kérdezik. Közben a szemrevaló titkárnő már a harmadik feketével tűnt el a párnázott ajtó mögött. De Herplait nem szólították.

Délben az éhségtől lila karikákat látott, a szomjúságtól összeragadt a szája, és már el is felejtette, mit akart előadni. Kicsit törte a fejét, szóljon-e a titkárnőnek, de mikor alaposabban megnézte, lemondott róla, meggémberedett tagokkal, nehézkesen felemelkedett, és bizonytalan léptekkel távozott.

A titkárnő nem köszönt vissza.

A kocsiban ülők nem néznek a kerekek alá – mormolta Herplai az utcán, és eltalpalt a sarki Közértbe, maradék vagyonkáját parizerre váltani. A csinos fekete kiszolgálólány hosszú, kutató pillantást vetett rá, aztán elmosolyodott, mire Herplai töviről hegyire elsírta bánatát.

– Ne veszítse el a fejét – mondta a lány pillanatnyi gondolkozás után –, beszélek a nagynénémmel.

– Nagynénjével?... Mi a beosztása kedves nagynénjének? – kapott a szón Herplai.

– Takarítónő.

– Tak... a...

– Igen, bejáró-takarítónő Donnerwetter főtanácsoséknál...

– Donnerwe...

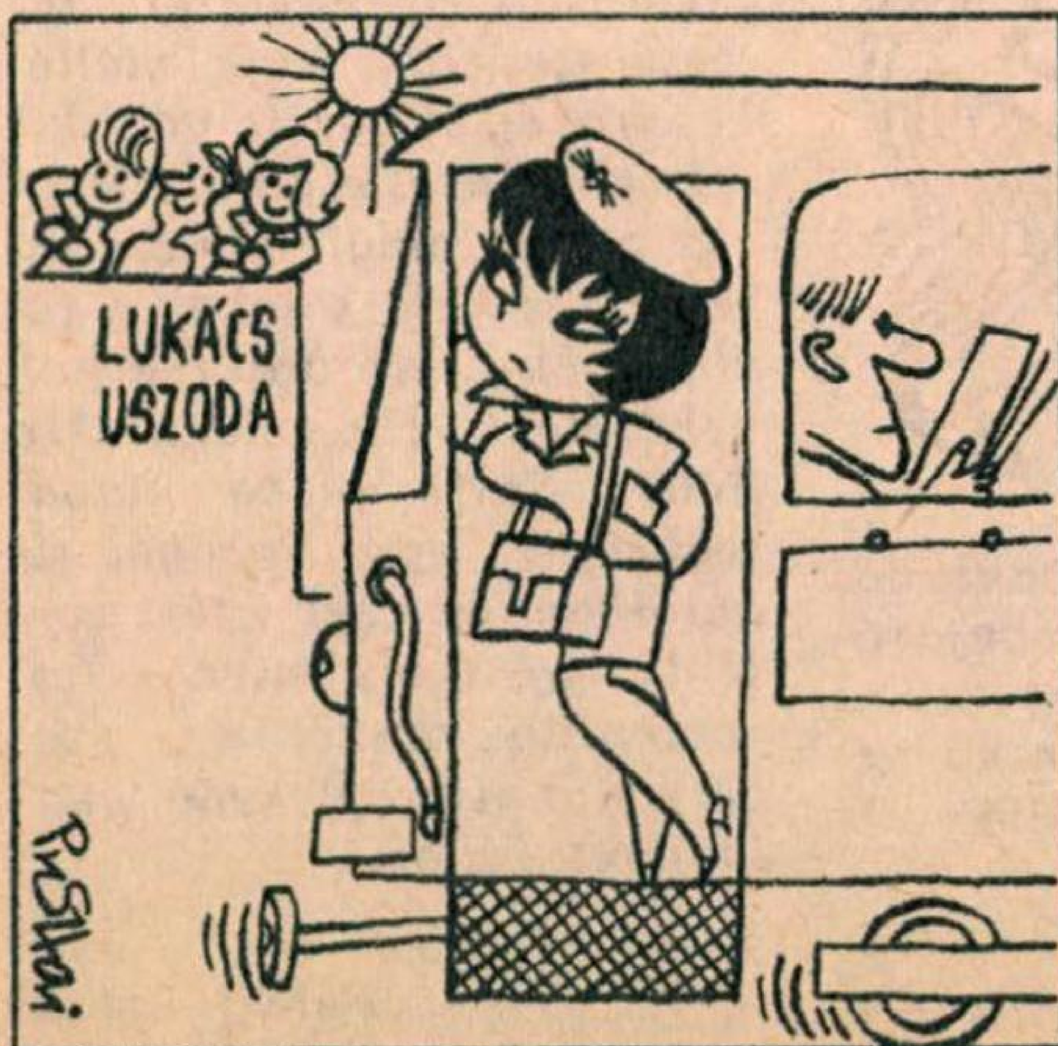
– Ott bizony. Nagyon rendes néni, ő szólt a főtanácsosnak a lakásügyemben is.

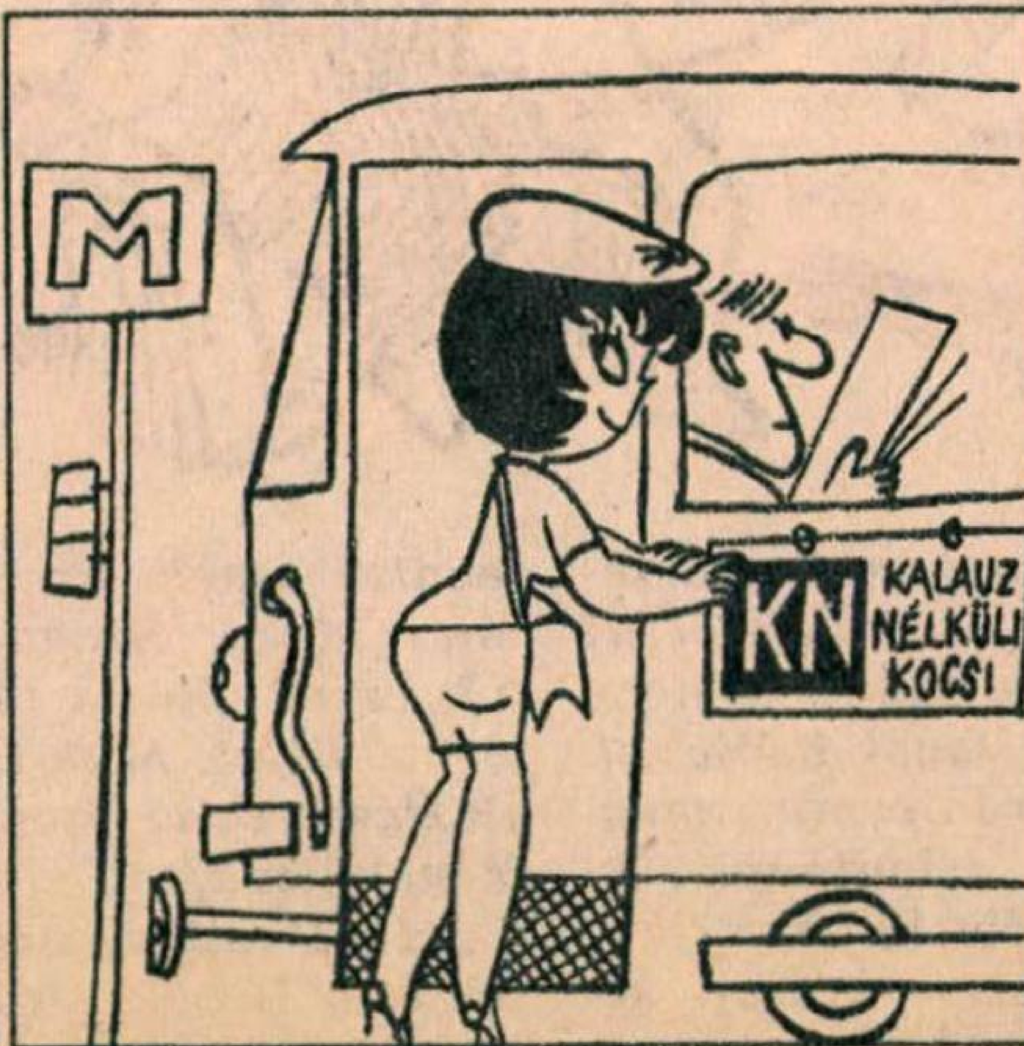
Minek húzzam hosszú lére a történetet? Hősünk szénáját harmadnapra rendbe hozta Donnerwetterék féltett bejárónője, Herplai ismét kiegyenesedett, visszanyerte eredeti színét és megnyerő mosolyát. Azóta mindennap egy órát tölt a sarki Közértben, a csinos fekete kiszolgálólány pultja előtt

Kőműves Imre

Jucika, mint kalauz

Pusztai Pál rajza

NŐI MADÁRIJESZTŐK

A világ mezőgazdaságának hallgatag, de ritkán hatásos tényezői a madárijesztők. Az egész intézmény csak arra jó, hogy bebizonyítsa a madarak bátorságát. Most azonban új fordulat állt be a madárijesztésben. A londoni „Daily Mirror" egyik levelezője, E. W. Epsom úr Surreyből leírja, hogy nemrég Ausztráliában járt, s feltűnt neki, hogy *„a madárijesztők általában nem férfiak, hanem nők. Eltűntek a karókeresztre akasztott ócska frakkok, s más férfiholmik, helyüket ócska női ruhák, pongyolák foglalták el. Az érdekes az, hogy ezeken a szántóföldeken alig található madár. Úgy látszik, a madarak sokkal jobban félnek a nőktől, mint a férfiaktól. Jó lenne, ha a mi farmereink is megpróbálkoznának ezzel a módszerrel."*

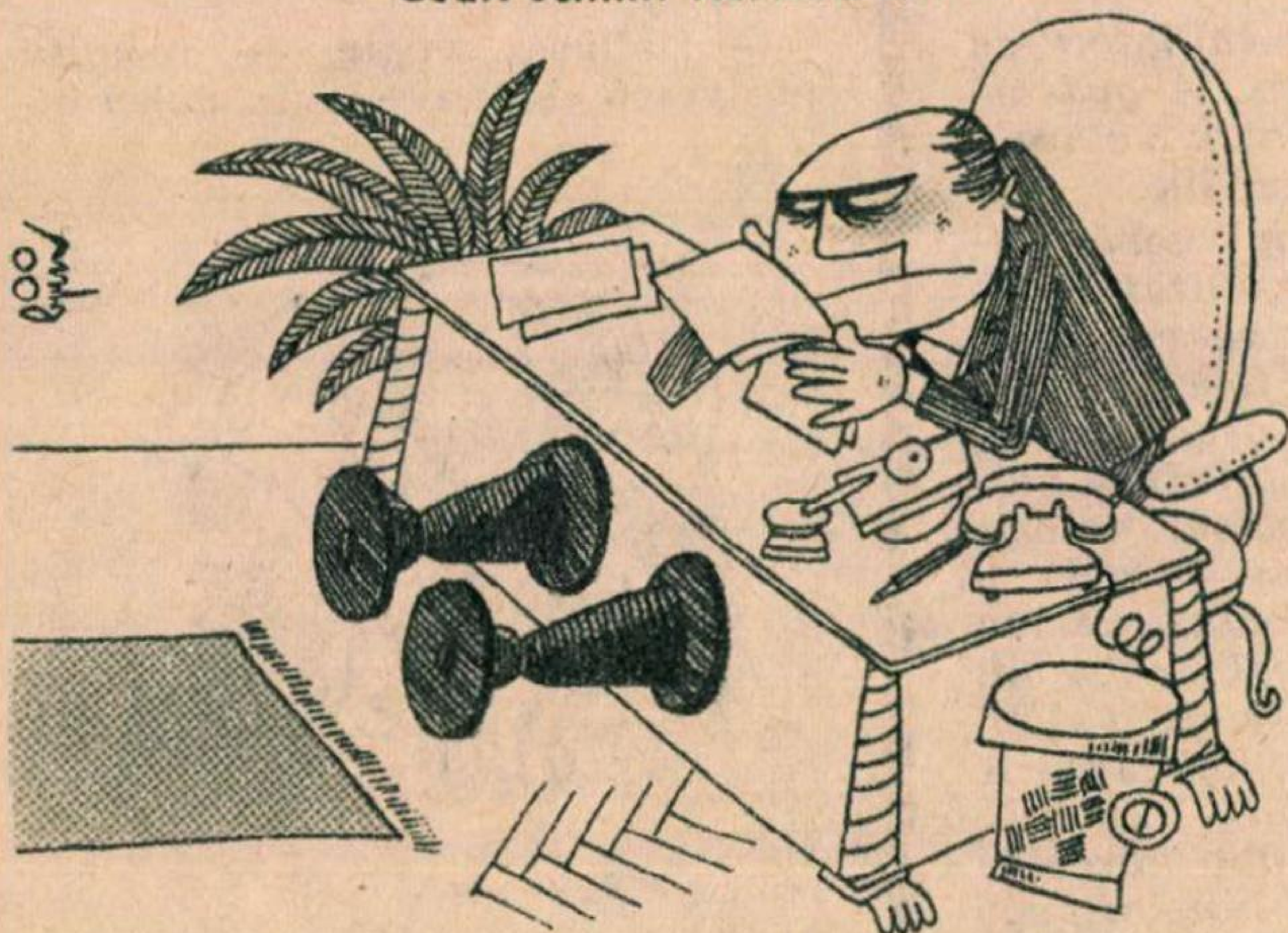
Zsineghiány

Fülöp György rajza

–. Ha leesik, leesik, ez a madzag az utolsó...

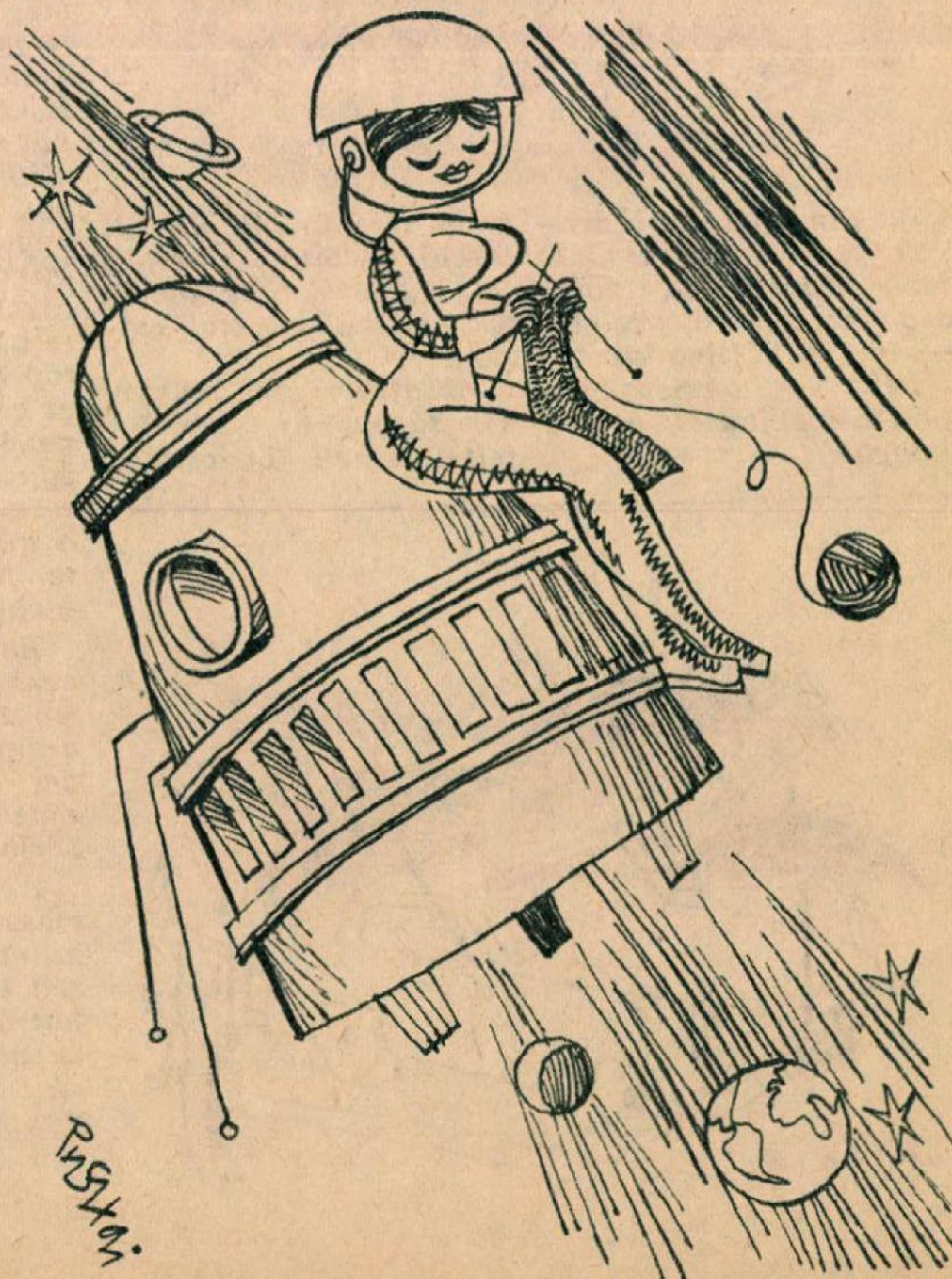
Csak semmi karambol...

KIS HELYSÉG...

Hartley Witney kis falu Dél-Angliában, 2521 lakossal. A falu vezetői — a Reuter-hírügynökség jelentése szerint — elhatározták, hogy 14 000 fontos költséggel kétszemélyes atom-óvóhelyet építenek. A két személy gondoskodik majd a háború után a falu ügyeinek továbbviteléről. Mert ha lakosság nem is, de ügyvitel csak lesz!

Kikapcsolódás

SZICÍLIAI VICC

Az öreg maffiás „lupárát" ajándékoz a fia tizennegyedik születésnapjára. (A lupára, rövidre vágott csövű vadászpuska — a maffia kedvenc fegyvere. Csúnya, mély sebeket vág.)

— Lassan felnősz, gyerek,

jó, ha megtanulsz vele bánni. És aztán, ha megnősülsz, és valaki azt találná neked mondani, hogy szarvakat lát a fejeden, ezzel megfelelhetsz neki...

Másnap a gyerek, vállán a lupárával, büszkén feszít az iskolában. Hozzálép az egyik osztálytársa, és ugyancsak büszkén megmutatja vadonatúj karóráját.

— Én is születésnapomra kaptam... Szép, mi? — Aztán sóváran méregeti a fegyvert. — Tudod, mit? Cseréljünk!

Rövid tárgyalás után megkötik az üzletet.

Otthon a papa:

— Hol a puskád, Salvatore?

— Nézd — s mutatja neki a csillogó órát —, elcseréltem...

Az öreget a guta kerülgeti.

— Te... te szerencsétlen! Ha valaki azt mondja neked, hogy felszarvaztak, annak majd azt feleled, hogy igen, uram... pontosan fél hét?...

G. G.

Útmutató külföldieknek

Gerő Sándor rajza

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KINEK JÓ?!

Az önkiszolgáló rendszer, mint szerte a nagyvilágban, nálunk is jól bevált. Lényege, hogy az árut előre lemérik, becsomagolják és szavatolt minőségben hozzák forgalomba.

Néhány hete a Mártírok útja 56. szám alatt levő szövetkezeti zöldség- és gyümölcsüzletet — egy kis részleg kivételével — önkiszolgáló bolttá alakították át. De hogyan?

Beállították négy gyönyörű hűtőpolcot. Szépen mutatnak, bár a második naptól nem működik egyik sem.

A négy mérlegből meghagytak egyet, és azt közvetlenül a pénztár mellé telepítették. Eléjük terelő korlátot szereltek fel. Nyolcról tízre növelték az alkalmazottak számát.

Az átszervezés műszaki, tárgyi és személyi feltételeinek biztosítása után megindulhatott az önkiszolgálás. A gyakorlatban ez a következőképpen játszódik le:

Bejön egy vevő, felvesz egy kosarat, odamegy a rekeszekhez. Gusztálja, fogdossa az uborkát, az őszibarackot, belemarkol a babba, borsóba, falapáttal kotorja az érzékeny, törékeny ribizli halmot. Aztán zsákmányával sorba áll az egyetlen mérleg előtt. Tolakodás, tülekedés. A mérlegelésnél kiderül, hogy neki több karalábé kellene, hát hoz még egy fejet, vagy kevesebb bab, hát visszavisz egy jó marékkal. Ottjártunkkor egy idős hölgy például éppen borsót válogatott. Minden egyes darabot tüzetes vizsgálatnak vetett alá és csak hosszas töprengés után helyezte el a zacskóba. Később a másik rekeszből kivett egy őszibarackot, feltépte a héját, megszemlélte a húsát, aztán visszatette. Nyilván nem nyerte meg a tetszését.

Egyetlen nap alatt tizenhat panaszkönyvi bejegyzés, a forgalom nagyarányú csökkenése, ideges, elkeseredett alkalmazottak, mérgelődő vásárlók...

A jelenlegi állapot elriasztja, feszélyezi, bosszantja a vásárlóközönség többségét, anyagilag hátrányos a vállalatnak is, az alkalmazottaknak is, egészségügyi szempontból pedig kifejezetten káros.

Kinek jó?

K. A.

Új a kocsi

KOEDUKÁCIÓ

Zámori Z. Oszkár apró kék lábasból lecsót kanalazott az Almássy téren.

— Jó étvágyat, — mondtam illedelmesen, mire Oszkár maga mellé parancsolt:

— Dobd le magad egy percre! Fontos kérdésben kérem a véleményedet. Mit tartasz a koedukációról?

— A fiúk és lányok közös iskolai oktatásáról beszélsz? Véleményem szerint helyes és hasznos — feleltem meggyőződéssel.

— Én a munkahelyi koedukációról beszélek. Károsnak és helytelennek tartom a vegyespárost. Sem gyárban, sem hivatalban, de még a szántóföldön sem helyeslem, ha a férfiak és nők egy munkahelyen dolgoznak. Abból csak baj származik.

— Furcsa nézeteid vannak — vetettem közbe.

— Hallgass végig — mondta erélyesen, és lenyelte az utolsó falat lecsót. — Férfi és nő, tűz és víz, menny és pokol, kék ibolya hűs hajnalban a tavaszi erdőn és cikázó villám a fülledt nyári éjszakában.

— Kitört belőled a költő — hajoltam meg kétes elismeréssel.

— Légy szíves, ne gúnyolódj, mert hozzád vágom a lábast! — kiáltott fel dühösen, majd így folytatta: — Mindjárt elmondom az érveimet. Az intrikus, rossz légkör a munkahelyen, eredendően abból származik, hogy férfiak és nők napi nyolc órát töltenek egymás közelében. Hacsak az egyévi bókokkal és udvarlással eltöltött időt számítom, annyi munkaidőt kapunk, melyből egy új Dunaújvárost lehetne felépíteni.

— Mi az elképzelésed? Hogy lehetne segíteni ezen a problémán?

— A teljes elkülönülés híve vagyok. Az ország egyik felén helyezzük el a nőket, a másikon a férfiakat. Ezzel számtalan súrlódásnak vesszük elejét.

— Ez igaz — jegyeztem meg —, de számtalan örömnek is.

— Ez nem is jutott az eszembe — mondta. — Tudod, mit? Visszavonom.

(g. sz.)

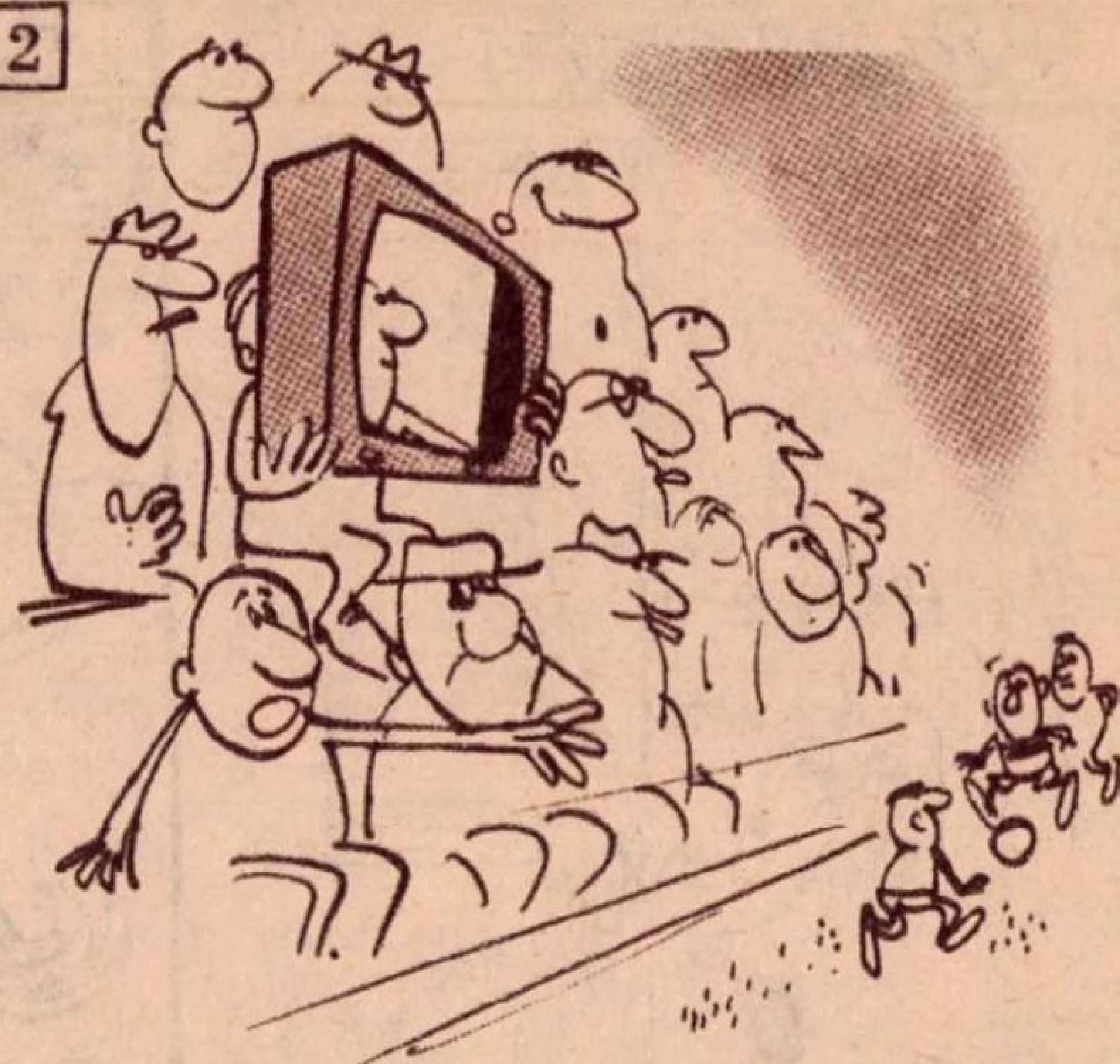
A TÉVÉ RABJAI

1

– Közlöm magával, kolléga, hogy részleges napfogyatkozás van...

2

Megszokta

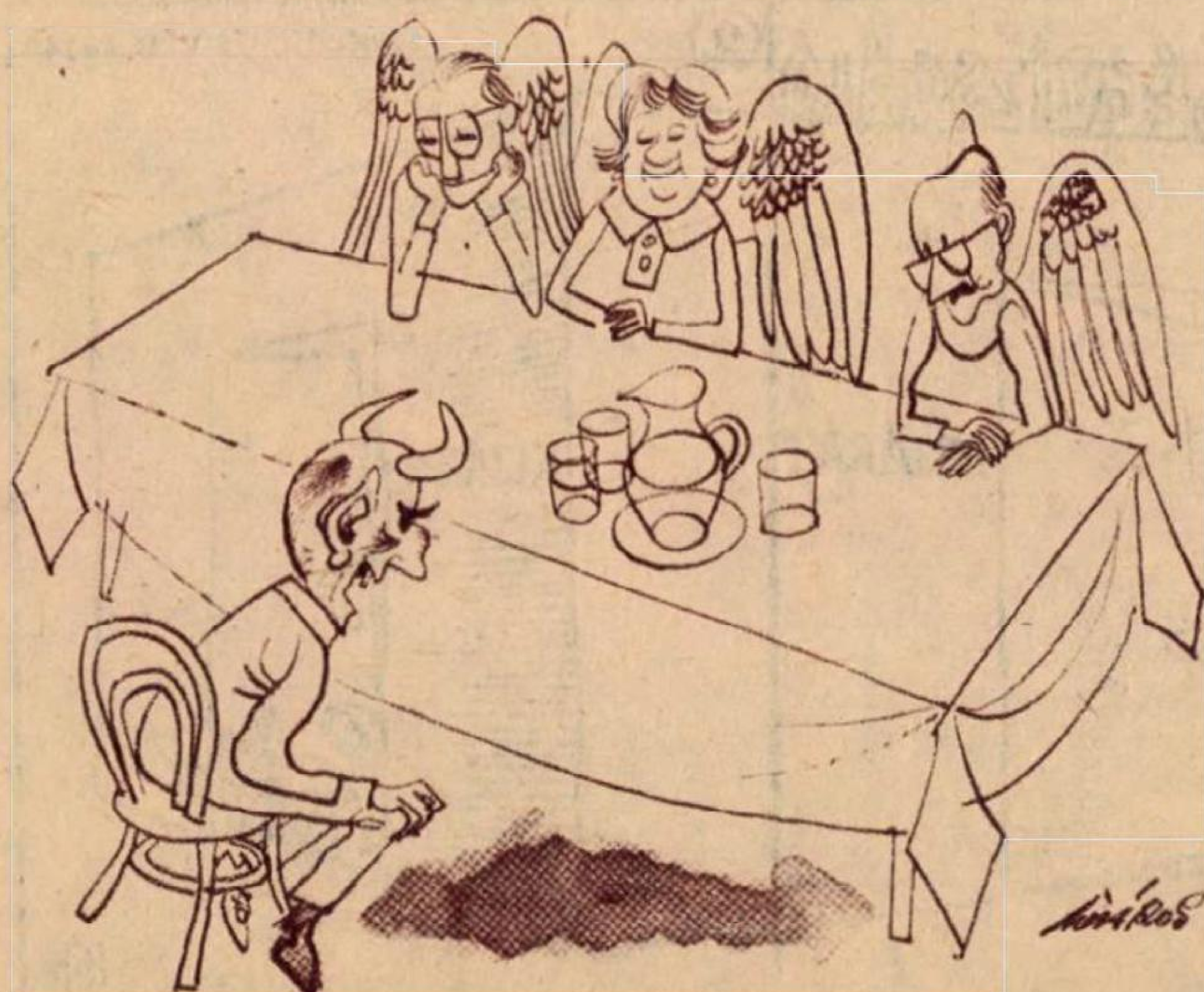

Magam is hajdan mint kölyök-róka,
ha tyúkólaknál sündörög este —
lányok mézét fölözni, csalóka
reménnyel lopóztam szoknya-lesre.

A rókát rejtőzve várta a gazda,
töltött puskával, csaholó ebbel,
s örül a kópé, ha bőre-lyukasztva
megúszta seréttel kutyafog-sebbel.

Ma én vigyázok csibékre, ólra,
lesem a bestét, ha jönni merészel,
be kívánnám, bár lennék a róka,
s iszkolnék sántán, pár ócska seréttel.

Hunyadi István

Fegyelmi tárgyalás

– Köszönöm a jóságukat, és ígérem, hogy teljesen megváltozom!

Ketten beszélnek

— Mondja, ismeri maga Pók Vincét?

— Az újságírót?

— Igen. Aki színikritikát is szokott írni.

— Persze hogy ismerem. Puszipajtásom.

— Hát Kapocs Tivadart?

— Az újságírót?

— Aki színikritikát is szokott írni.

— Ismerem. Az unokaöcsém.

— Ez nagyszerű. Van felesége Pók Vincének?

— Van. Sovány, karcsú asszonyka.

— Hm. És Kapocs Tivadaré?

— Köpcös szőke. Mért kérdi?

— Majd megmondom. Hát azt tudja-e, hogy szereti-e Kapocs Tivadar a lencsefőzeléket virslivel?

— Nem szereti. Éppen tegnap mondta, hogy nem szereti.

— Hm. Kár. És Pók Vince? Ő szereti?

— Rajong érte. Köztudott dolog.

— Mit gondol, mi a véleménye Kapocs Tivadarnak a jégbe hűtött málnaszörpről? Szereti?

— Hozzá sem nyúl, mert gyomorrontást kap tőle.

— És Pók Vince? Ő megissza?

— Vedeli. Minden jövedelmét málnaszörpre költi.

— Hm. Hm. Egyre kuszább ez a dolog.

— Miért?

— Majd megmondom. Hogy áll Kapocs Honegger zenéjével?

— Rajong érte. Reggeltől estig azt dúdolja.

— És Pók Vince?

— Pók Vince megrekedt Ányos Lacinál.

— Kétségbeejtő. Egyre kuszább ez a dolog.

— Mi az a dolog, ami egyre kuszább?

— Majd megmondom. Előbb feleljen arra, hogy szokott-e Kapocs Tivadar malac vicceket mesélni?

— Hajjaj! A kolléganőit mindig ilyenekkel molesztálja.

— És Pók Vince?

— Nagyon szemérmes. Ha egy kétértelmű szót hall, azonnal bicskát ránt.

— Hát a nadrágján van-e hajtókája Pók Vincének?

— Van.

— És Kapocs Tivadarnak?

— Az övén is van.

— Megőrülök. A végén megőrülök, olyan kusza ez a dolog.

— Mért őrül meg?

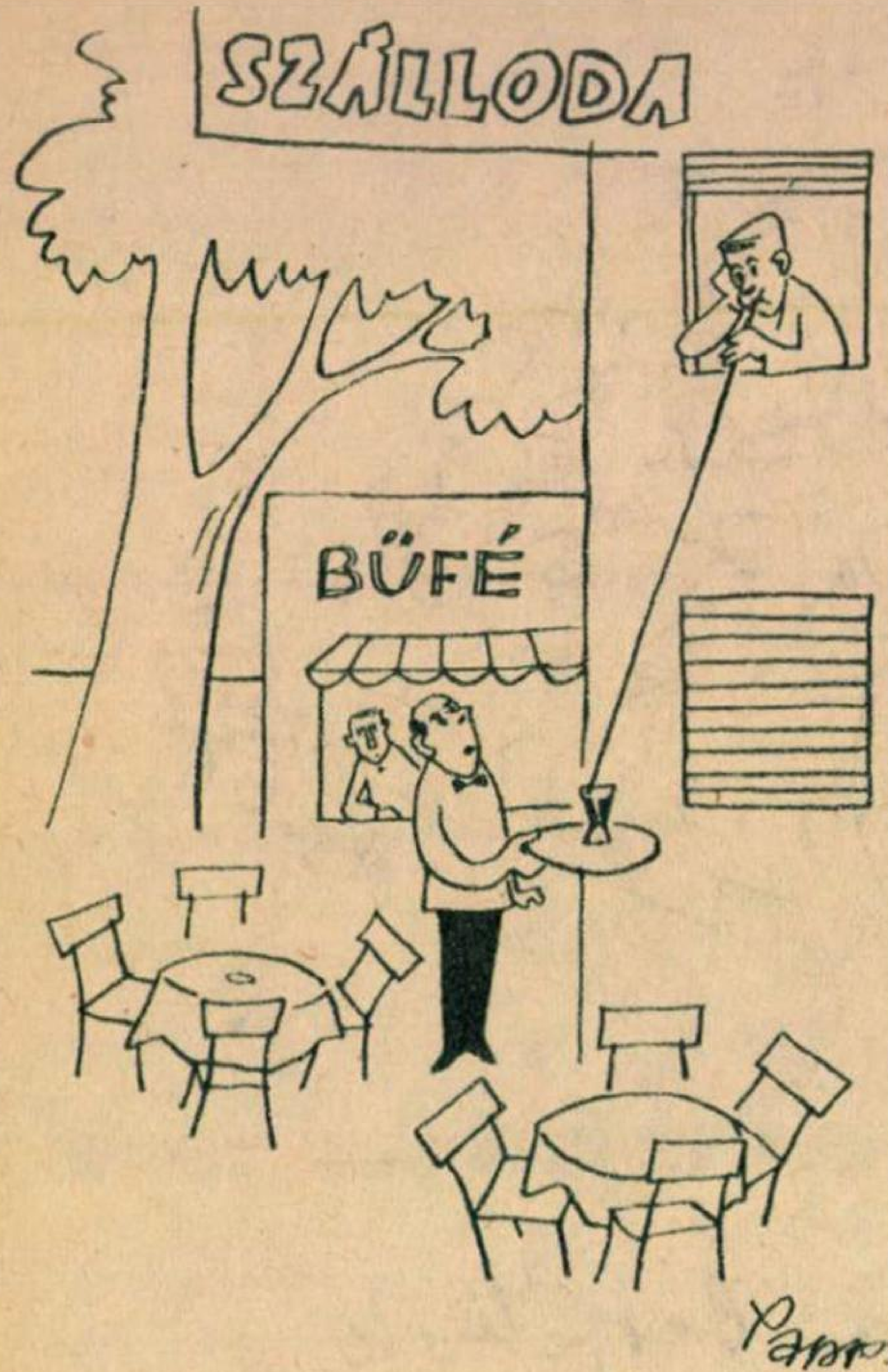
— Majd megmondom.

— Ha nem mondja meg azonnal, nem felelek a kérdéseire.

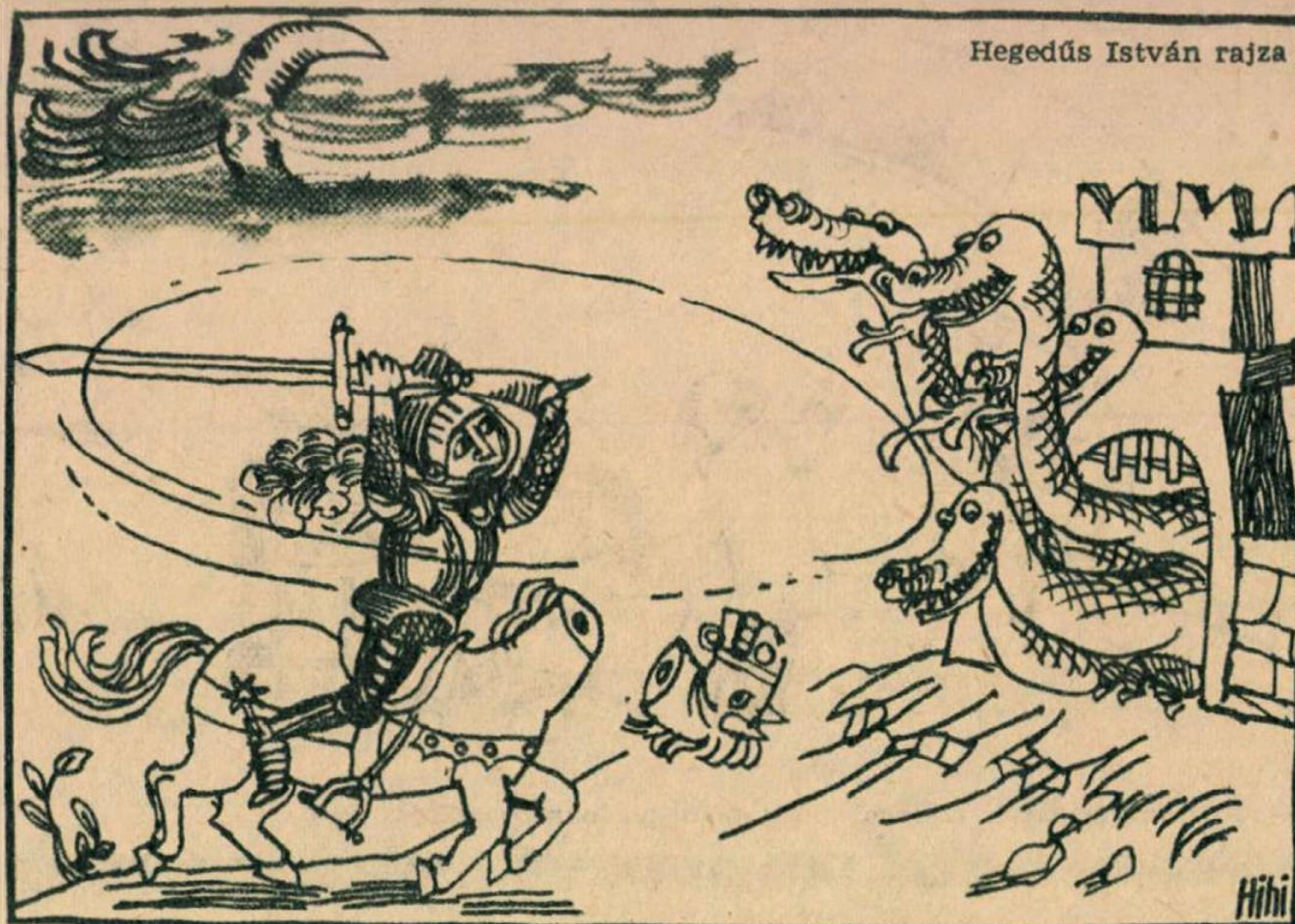
— Na jó. Ide figyeljen. Kapocs Tivadar azt írta a Nagyvárosi Kisszínház új darabjáról, hogy fércmű, melyet a rendőrségnek kellett volna csírájában elfojtania. Pók Vince ugyanazon a napon pedig azt írta ugyanerről a darabról, hogy az utolsó húsz év legszebb és legnívósabb produkciója. Szerettem volna kideríteni, hogy melyikük ízlése áll közelebb az enyémhez. Mert mielőtt megnézek egy új darabot, mindig elolvasom a kritikákat.

(t.)

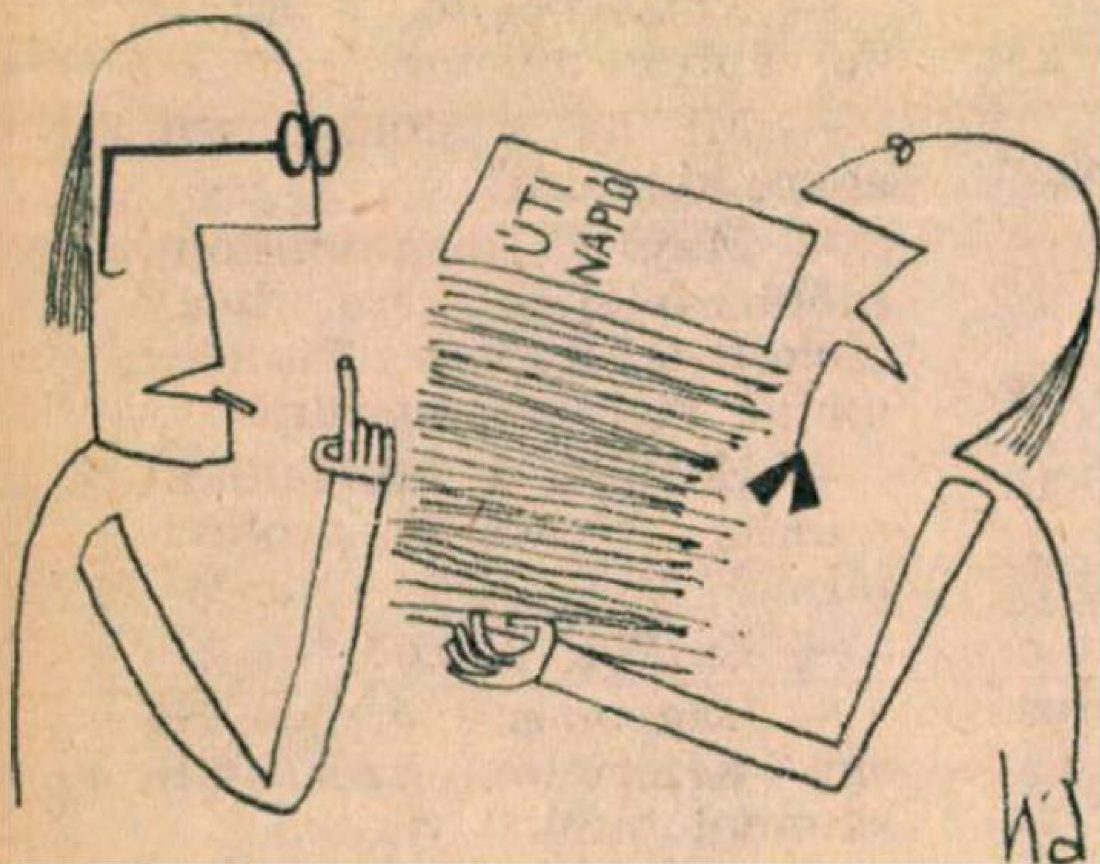
Kényelmes kiszolgálás

Minden kezdet nehéz

Irodalom

– Tulajdonképpen hány hónapot töltöttél Párizsban?
– Két napot!...

NÉHÁNY ÉSZREVÉTEL

Nem a származás teszi a grófot.

*

Rájöttem, mi a burzsoá csökevény: ha valaki csak jó kiszolgálás esetén ad borravalót.

*

A veréb hiába akar hálás lenni annak, aki eteti. Amit megtehet, legfeljebb az, hogy nem tottyol a fejére.

*

Jól keresett, kocsin járt, elhízott, infarktust kapott. „Az autoid életmód következménye" – mondotta az orvos.

*

A nagyvárosok a kozmosz különösen elbűzösített részei.

*

X író mindig arról ír, ami éppen a központi kérdés. Ő nagy tematista.

*

Furcsán alakult volna az irodalomtörténet, ha Petőfi és József Attila éltek volna olyan nyugodtan, mint a Petőfi és József Attila kutatók.

*

Nem egészen tisztességes úton kereste a pénzt. De hát: a tehén lehet fekete, a teje azért fehér.

*

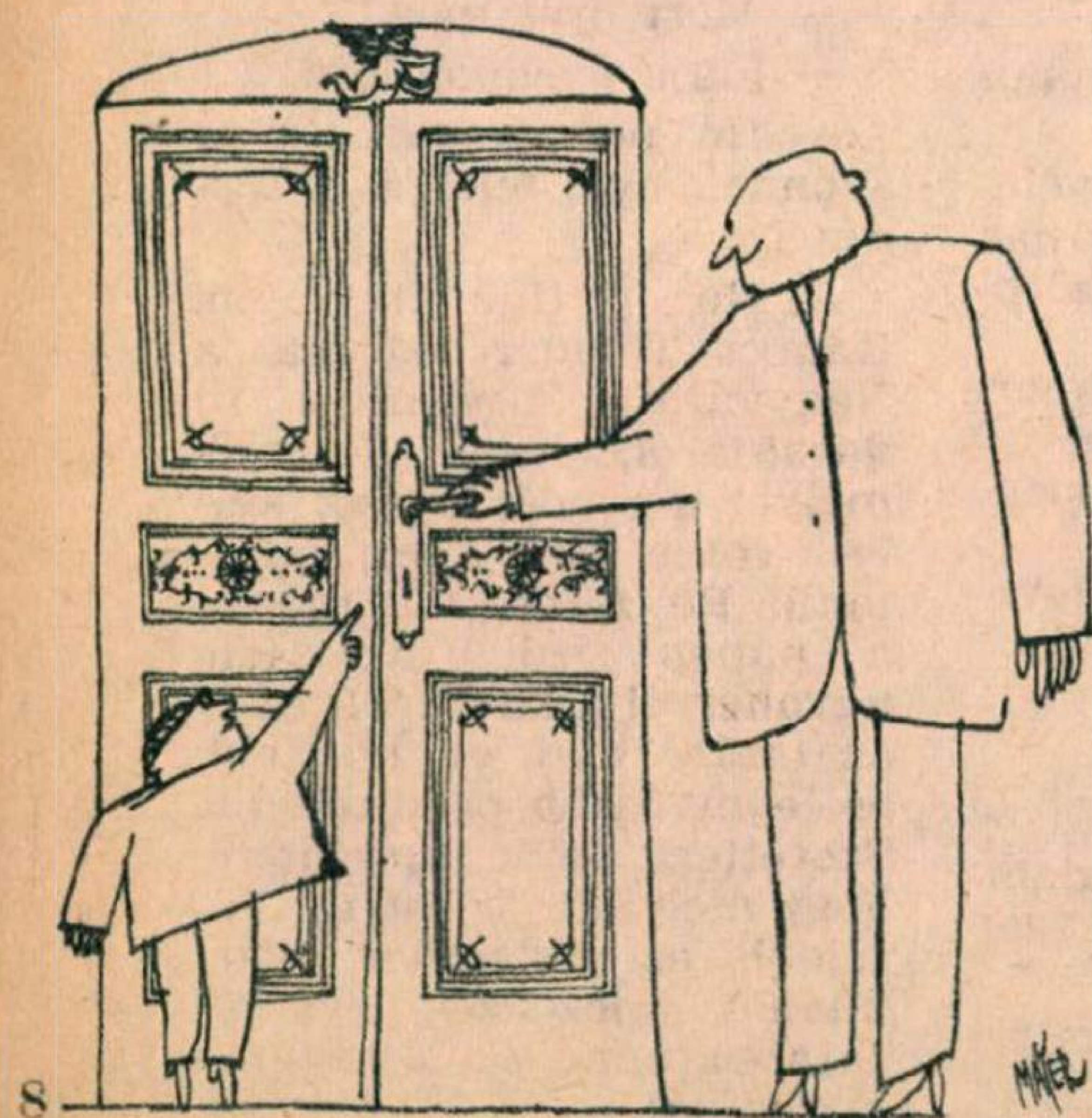
Miért nem szeretem a házőrzőket? Mert azt az utasítást kapják: „Mindenkit ugass, marj, tépj, kivéve engem."

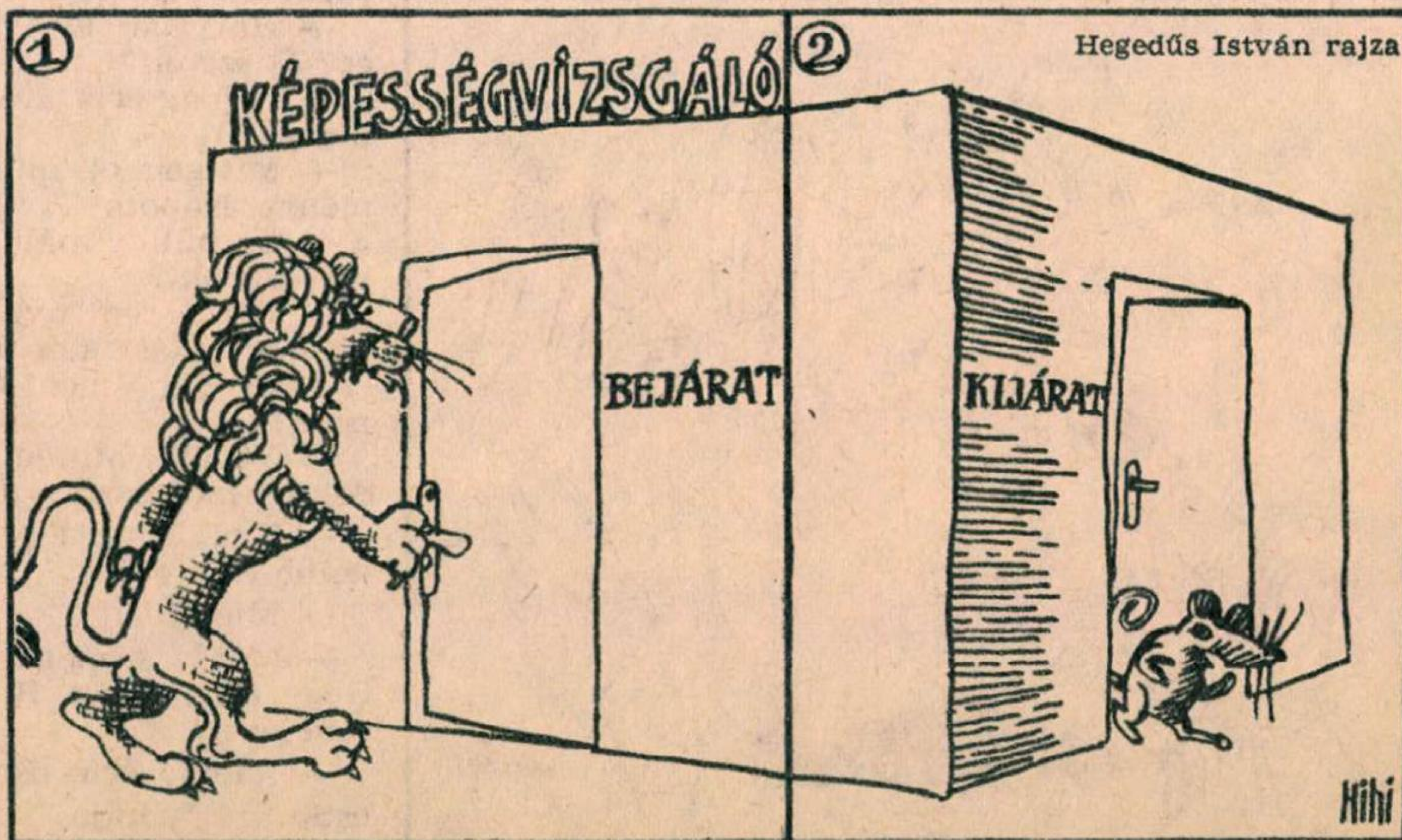
*

Gyakorlaton mindig eloltják a tüzet.

Gombó Pál

Protekció

Randevú az üdülőben

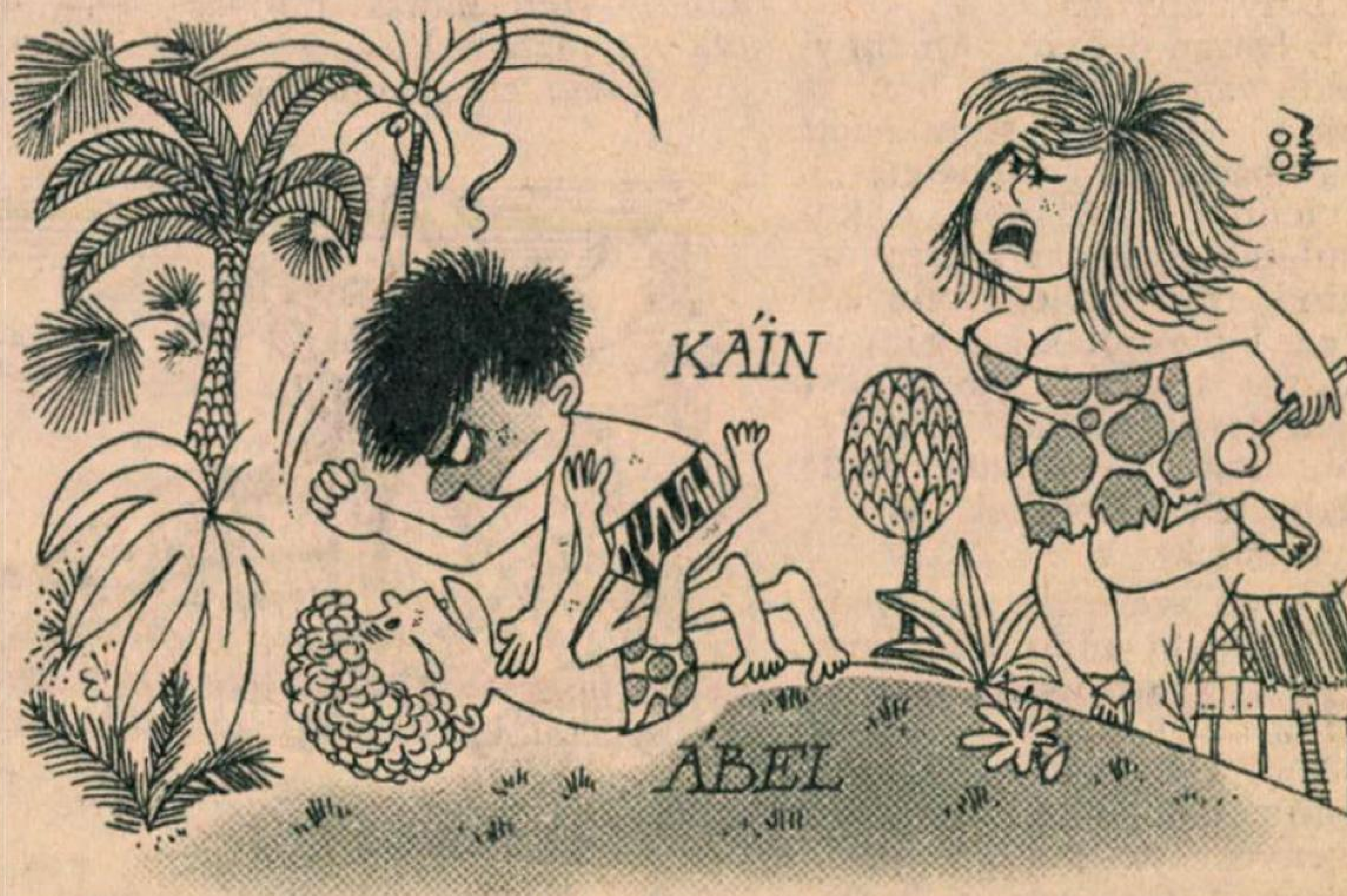
– Legalább nyakkendőt kötött volna, Pista!

Kulturális emelkedés

– Adjon nekem még egy kupica White Lady-t!

Az első iskolai vakáció

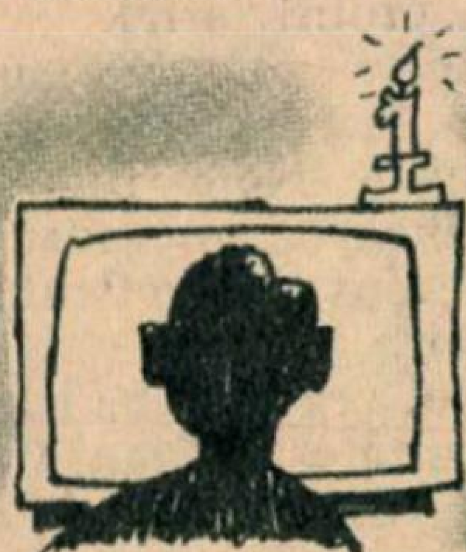

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PÉCSI PANASZ

Aki szorgalmasan gyűjtöget, öszszehoz némi pénzt, nagy OTP-kölcsönt vesz fel hozzá, és máris hozzáláthat kis családi háza felépítéséhez. Kiválasztja a telket, mondjuk Pécsett, az Uránváros mellett, és nekigyürkőzik.

Mikor aztán kész a nagy mű, két hónappal a beköltözés előtt, az újdonsült háztulajdonos a DÉDÁSZ-hoz, az áramszolgáltató vállalathoz fordul, hogy szeretné estéit világos szobában eltölteni, esetenként tévét nézni, rádiót hallgatni és általában villanyt használni.

A DÉDÁSZ megígéri, hogy két héten belül szolgáltat áramot.

Ígéri hétről hétre, napról napra. Mikor pedig végleg megunta az újdonsült háztulajdonos zaklatását, közli, hogy nem ér rá, minthogy az egyik szerelője tanulmányi szabadságon van, a másiknak pedig egyéb sürgős dolga akadt...

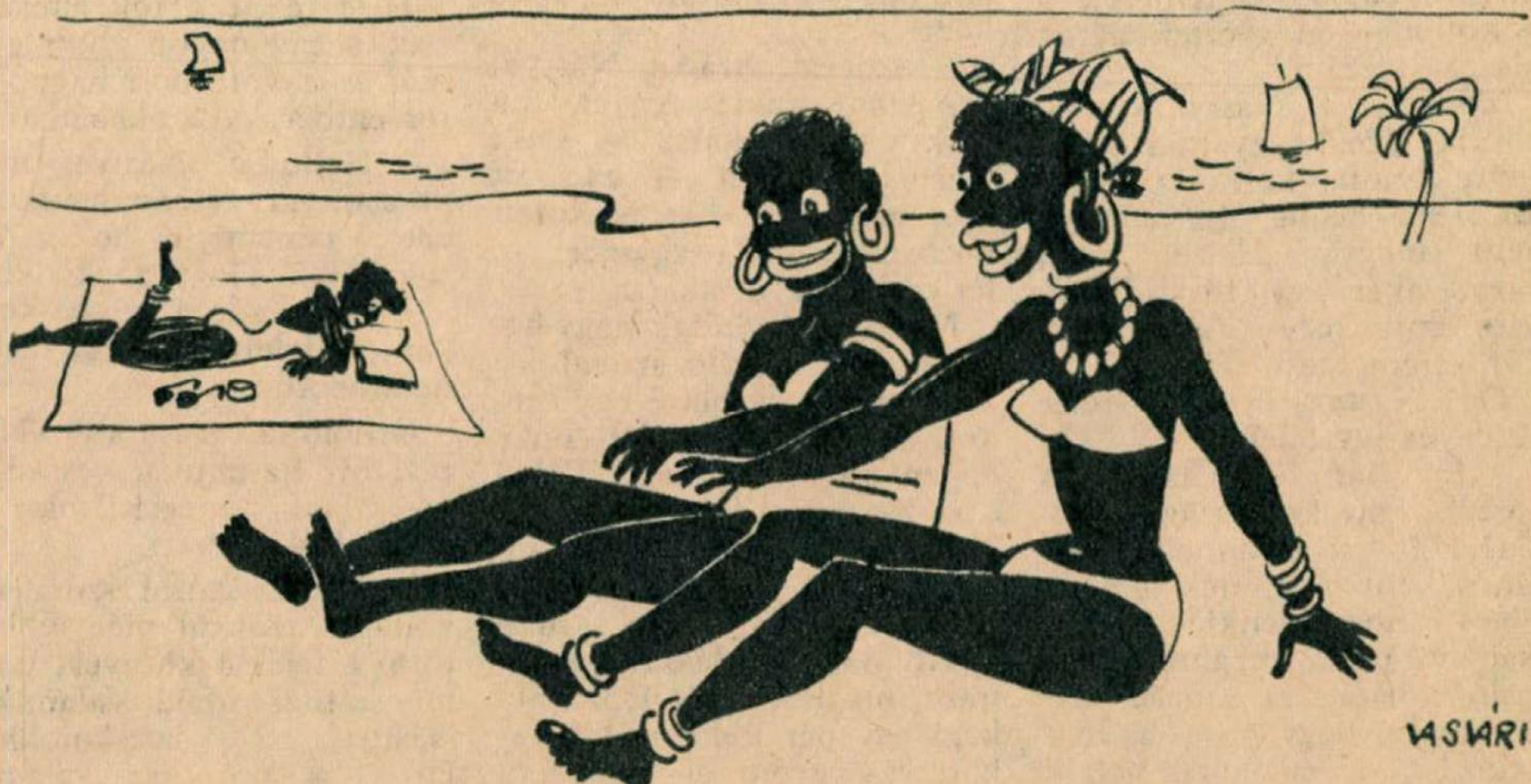
Mi ezek után a teendő?! A boldog háztulajdonos esténként bekapcsolja sötét és süket televízióját, ráhelyez egy gyertyát, és e hangulatvilágítás mellett elmeséli s eljátssza kislányának az esti mesét. Azt, hogy „Volt egyszer egy rossz kis DÉDÁSZ"...

Bali István

Pécs, III., Jázmin u. 3. sz.

Afrikai női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Én feketébb vagyok!...

MIKSZÁTH KÁLMÁN:

Az okos Nástya

Onnan hoztam én az okos Nástya meséjét, ahonnan a mandátumot. A fogarasi havasok közt élt az okos Nástya. Szép volt, mint a fiókzerge, fekete szemei voltak, a kökényhez hasonlók, s olyan szája, mint a cseresznye. Hát még a nézése, hát még a járása... Mondták is az irigy legények:

„Több szépség ez, higgyétek el, mintsem hogy egy embernek szánta volna az Úristen."

Belátta ezt talán a férje is, mert meghalt. Nástya özvegyasszonyka lett, pajzán, izzó vérű, aki még a szentekre is rámosolygott, mikor vasárnap a templomba ment.

Ilyenkor rendesen egy pár csirkét is vitt a pópának, aki kedvteléssel simogatta meg éjfekete haját, habfehér állát:

– Köszönöm, kis mizimázi! Hamar akadjon szerencséd!

A dászkál, egy ragyás ember, sóhajtozva dünnyögte:

– Hiszen egyebet se csinál a szerencse, mint hogy utánafut, belekapaszkodik a szoknyaráncaiba...

S igazán, igazán. Amennyi duda van a havasok lján, az mind utána siránkozott a pásztorok leheletével. Amennyi rózsa nőtt a kucsulátai ispán kertjében, az mind az ő keblén fonnyadt meg. Ellopkodták a legények, először a kertből, hogy neki küldhessék, azután a melléről, hogy a fövegük mellé tűzhessék. Mondták is az irigy fáták:

„Több szerencse ez, higgyétek el, mintsem hogy egyetlen asszonynak szánta volna az Úristen."

Ahol csak megfordult, mindenütt bolondultak utána a legények, de Nástya egyiknek sem adta oda a kezét: „Elég volt egyszer – mondogatta –, lássátok be, hogy elég volt a rabságból", s fekete szemei, vakító, fehér fogai incselkedően nevettek a a kikosarazott kérőkre, mintha mondanák: „Menjetek a pokolba – de gyertek aztán vissza hozzám."

Tógyer, a Nástya nagybátyja (azelőtt gyámja volt), egyre szidta, korholta, hogy mi lesz belőle, ha férjhez nem megy. „Hiszen szép vagy, akár egy fürj, fiatal, friss, mint egy vesszőhajtás. Kár eltemetkezned."

De Nástya csak a fejét rázta, és így felelt:

– Ej, hát nem láttad a körtefát ott az országút szélén? Hát baj az annak, hogy nincs bent valakinek a kertjében, hogy senkié? Azért csak virágzik, meghozza pirosló körtéit, és sohase vettük észre, hogy ott rohadnának el a gallyak közt. Valaki mindig letépi, megeszi. Hidd meg nekem, bátyó.

Fölkacagott az öreg, mint egy zuhatag:

– Hamis a lelked, kis Nástya. S olyan a nyelvecskéd, mint egy ráspoly.

Nástya hű maradt elhatározásához. Még a gazdag Petru, katonaviselt, szép szál legény is hiába kérte, hiába ígérte:

– Minden ezüstömet, minden aranyomat neked adom, Nástya. Rétemet, földemet, minden állatomat.

Nástya vigyorgott, s akaratos, makacs fejét kacéran hajtotta a bal vállára.

– Nem, Petru, nem megyek hozzád feleségül. Nem kell az aranyod, ezüstöd, se réted, hanem ha meglátogatsz valamikor az én kis házikómban, hozzál nekem ajándékba egy új bocskort.

Másnap Juon, a bíró fia kellemeztette magát a kútnál. Csipkedte a Nástya arcát, kapkodott a darázsderekához, szerelemittasan. Nástya azt súgta neki:

– Gyere el szombaton estére, de ne felejts nekem új bocskort hozni.

A pópa nyalka diákfia találkozott vele a mezőn, a rozsok közti gyalogúton. Búzavirágok voltak a Nástya kezében. Megálltak beszélgetni. A diák lesütött szemekkel, ábrándosan mondta a többi közt:

– Adj egy virágot, Nástya!

– Hát szakíts egyet, ha csak virágot akarsz – szólt Nástya nyeglén –, van itt ezer meg ezer – és pajkosan hozzátette még egyszer: –, ha csak virágot akarsz.

Mire aztán a diák nagy hebegve, sok kerülő szóval kihámozta, hogy biz ő egy csókot se vetne meg, sőt, hogy éppen arra lelkendezik.

– No, no – fenyegette meg Nástya a diákot szende pironkodással. – Ó, te selyma. No nézd meg, mit ki nem talál! Majd meglássuk egyébiránt, meglássuk... Hozz nekem egy pár újdonatúj bocskort, és gyere el vasárnap délután!

S lőn, hogy megtelt lassanként a Nástya háza bocskorokkal. Egész garmadával álltak. Hogy az egér hozzájuk ne férjen, úgy voltak felaggatva körös-körül a szobában madzagon, mint a kukorica szokott lenni. De volt még azonfelül a szuszékban is; sőt, a padlásra is jutott. Annyit hordtak össze azok a gonosz csontok, a férfiak, de annyit, hogy tán fel is ment a bocskorok ára a városban. Az ismerősök, a szomszédok váltig csodálkoztak, hogy mire való lesz Nástyának ez a temérdek bocskor.

Iliána anyó, aki eljárogatott Nástyához, nem győzte neki mondani:

– Minek az neked, fiacskám, csak nem akarod őket elhordani? Szattyáncsizma való a te piskótalábadra.

Nástya, a kis Nástya kinevette.

– Eszembe sincs, anyóka. Inkább járok mezítláb. Hiszen elég fehér a lábam.

– De hát akkor mit csinálsz velök?

– A másvilágra se viszem, majd meglátod. Hasznukat veszem még ezen a világon.

– Az ördög értsen, gyermekecském.

– Pedig már elég öreg vagy hozzá, hogy megérthetnél.

Híre ment a sok bocskornak, s egy napon eljött a tímár is a városból: nagy, vörös ember, posztókabátban.

– Hallod-e, Nástya, megveszem az összes bocskorodat jó pénzért, és boltot nyitok velök. Hogy adod?

– Nem adom a bocskorokat – felelte a menyecske határozottan.

– Bolond vagy, szép Nástya. Mi hasznukat veszed?

– Majd meglátjátok – szólt titokzatosan.

Így volt, szóról szóra így volt. És azontúl még jobban törte a fejét a környék, hogy mit csinál majd valamikor Nástya a bocskorokkal. Egyik is mondott valamit, másik is. Hogy egy vén kalugyer megjósolta volna, miszerint egy nap kivesznek az összes állatok a földről, s akkor a bőr ára fölszáll, ahány font bocskor, annyi font arany. Mások azt találgatták, hogy fogadalma van Nástyának a gyűjtögetésre, s mikor sok ezer lesz, elküldi Bécsbe, a királynak, csináljon magának egy bocskoros regimentet. Legyen már egyszer igazán takaros katonasága...

Sok mindenfélét fecsegtek. Mert tudjátok, milyen ostobák a kíváncsiak. Évekig rágódtak ezeken az ostoba bocskorokon. Mert évek jöttek, mentek, s még mindig nem derült fel a különös titok, még mindig gyűltek a bocskorok Nástyánál, de már lassabban, gyérebben.

Egyszer aztán annak is vége lett. Nem jött több bocskor.

Nyíltak még a rózsák a kucsulátai ispán kertjében, de már csak a szél hozta el illatjukat...

Igaz, hogy Nástya se volt már a régi, a liliomokat leszédte formás arcáról az idő, a piros cseresznyét az ajkáról szintén az esztendők ették meg. Rosszul fizettek érte; egy kis ezüsttel, amit hajszálak alakjában hagytak a fején.

Nem volt már szép, de még eleven, virgonc. Még pislogott az egykori tűz a szemeiben. Még érdeklődött a világ iránt. Eljárt a mezőre, a kúthoz, s megszólította barátságosan a legényeket:

– Mi dolog az, Gyorgye, hogy olyan régen voltál nálam?

– Nem értem rá, Nástya – felelte Gyorgye kelletlenül. – Sok dolgom van.

– Gyere el valamelyik nap; félretettem egy szép, erős bocskort.

Majd egy másik legényt korholt meg a malomban, ahová őrölni jártak:

– Rossz már a lábbelid, Pável. Bizisten, kilátszik a nagyujjad. Nem illik, hogy úgy elhagyod magadat.

A legény kedvetlenül vállat vont.

– Hol vegyem, ha nincs?

– Kurta eszed van, Pável – mert hiszen gondolhattál volna, teszem azt, énrám is. Van elég bocskorom. Hátha még jut abból a te lábadra is.

S lőn, hogy a Nástya bocskoraival megfordult a dolog; amilyen szépen gyűltek egykor, most olyan szépen elkezdtek fogyni...

Az öreg Iliána anyó, aki még mindig élt, és ott gyomlálgatott a Nástya udvarára néző kertjében, valahányszor egy-egy legényt látott elmenni a szomszédból, újdonatúj bocskorral a hóna alatt, vigyorogva intette elő menyecske unokáját:

– Lám, lám. Nézd csak, nézd! Hm, hm. Okos, előrelátó volt... mindig okos volt ez a Nástya.

jászberényi mozaik

SZIFON-TERV

A fő tér egyik végében a juhász-szobor előtti medencében teknősbékák úszkálnak a gyerekek nagy örömére. Itt Jászberényben tudniillik felettébb kedvelik ezeket a mókás küllemű, nem sok vizet zavaró állatokat. Nemrég még egy teknősbékán lovagoló kisfiút ábrázoló, bájos szobrocska is díszítette a fő teret, de a város néhány, szerintünk enyhén szólva túl erkölcsös lakosának tiltakozására a szobrot elmozdították állásából, bezárták egy fészerbe, és majd egy kevésbé forgalmas helyen fogják ismét felállítani. Az alacsonyabb beosztásba való helyezés oka, hogy a teknősbékán lovagoló fiúcska nem viselt semmi drapériát...

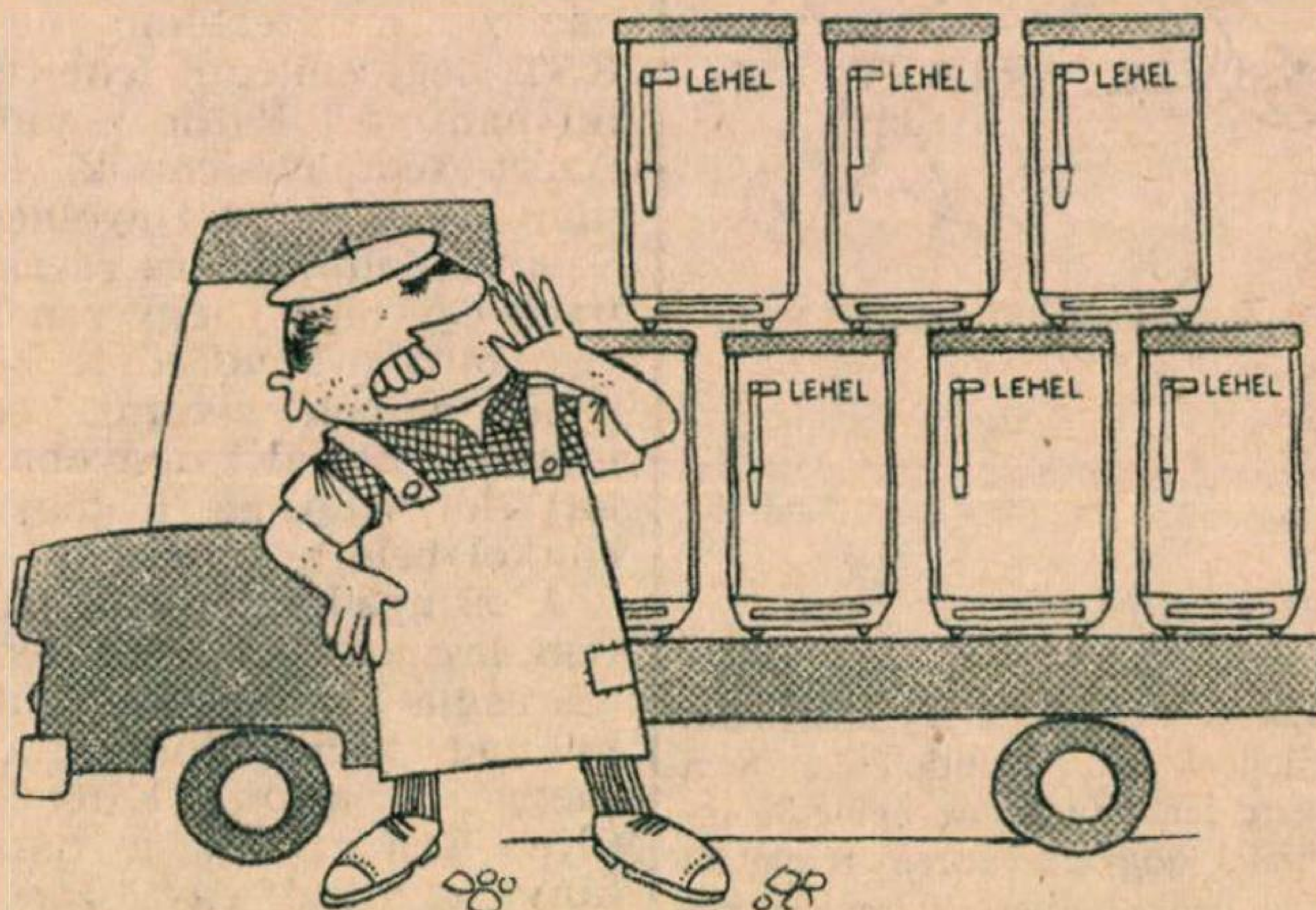
Az egyébként minden szempontból ártatlan külsejű műalkotás védelmében szabad legyen felhívnunk a figyelmet a világhírű Manneken Pis-re, a belgák kedvencére. Pedig Brüsszel is van olyan forgalmas város, mint Jászberény...

Példa az egyenlőtlen fejlődésre: A városban sokhelyütt gyönyörű, modern ostornyeles lámpák világítanak, az esővízlevezető csatornahálózat ügye azonban elég gyengén áll. (A tervek már megvannak, de a csatornák még nincsenek.) Nagyobb felhőszakadások után Jászberény szinte Velencére emlékeztet, mert az utcákon csónakázni lehet. Talán, ha kéz alatt beszereznének néhány kevéssé használt gondolát, némi idegenforgalmi propaganda segítségével rövidesen sikerülne akkora bevételre szert tenni, amennyibe a csatornák megépítése kóstál.

*

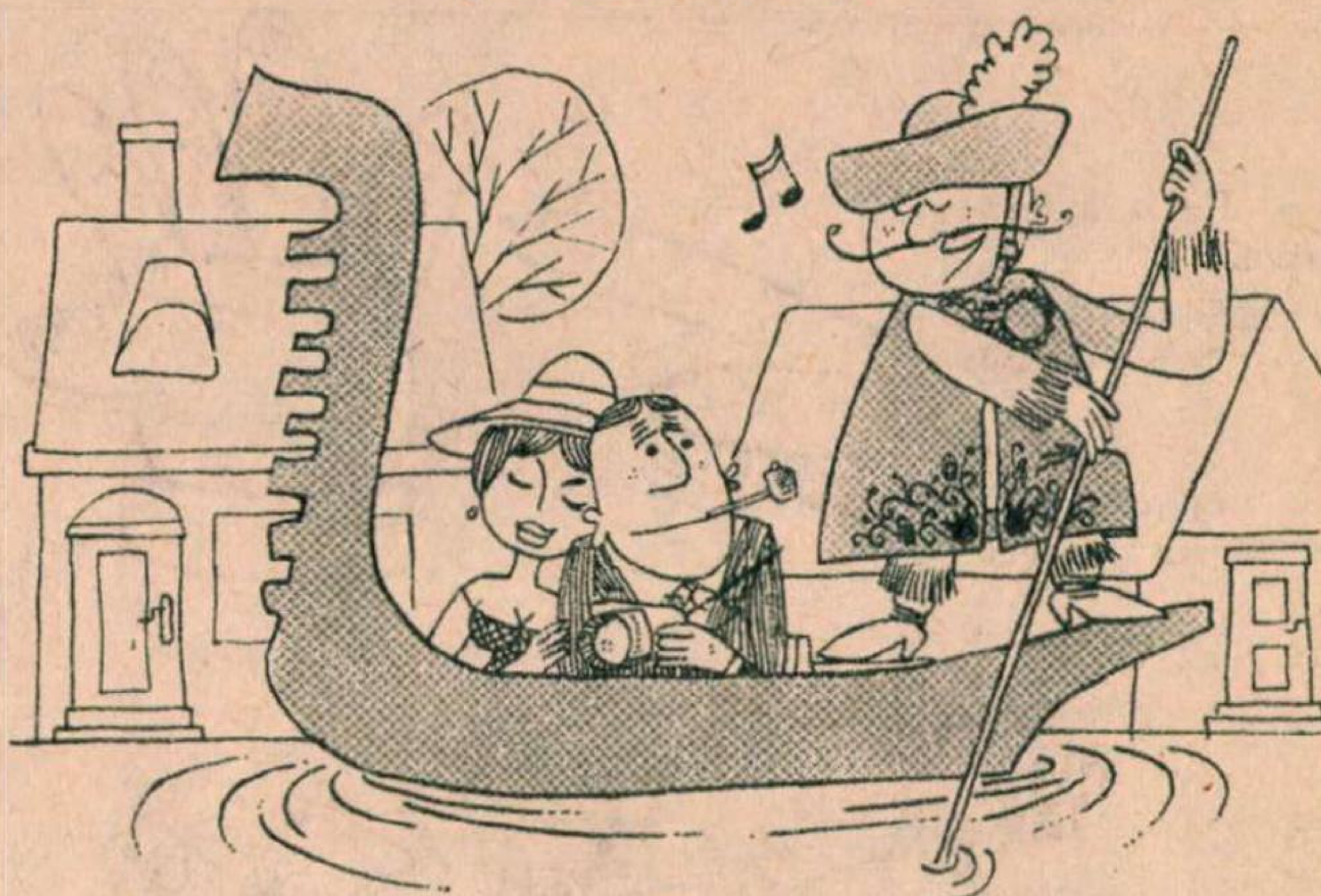
A Hűtőgépgyárban, ahol mellesleg autoszifonokat is készítenek, meleg fogadtatásban volt részünk. Megtudtuk, hogy eddig már több mint 300 000 elektromos hűtőszekrényt gyártottak. Ha ez így folytatódik (amiben kételkedni nincs okunk), rövidesen megérjük, hogy a hagyományos jegeskocsikat, amelyekre most annyit kell várni a nagy melegben, országszerte műemlékké nyilvánítják!

KÉP A JÖVŐBŐL

– Jeges, a jegeees!...

JÁSZ-GONDOLÁS

Tavaly lett kész a gyönyörű termál gyógyfürdő. Talán költői túlzás, ha azt állítjuk, hogy ma már a Jászságban élvezet reumásnak lenni, de mindenesetre kedvezőbb a helyzet, mint amikor Budapestre vagy Hajdúszoboszlóra kellett elruccanni mondjuk egy iszappakolásért...

*

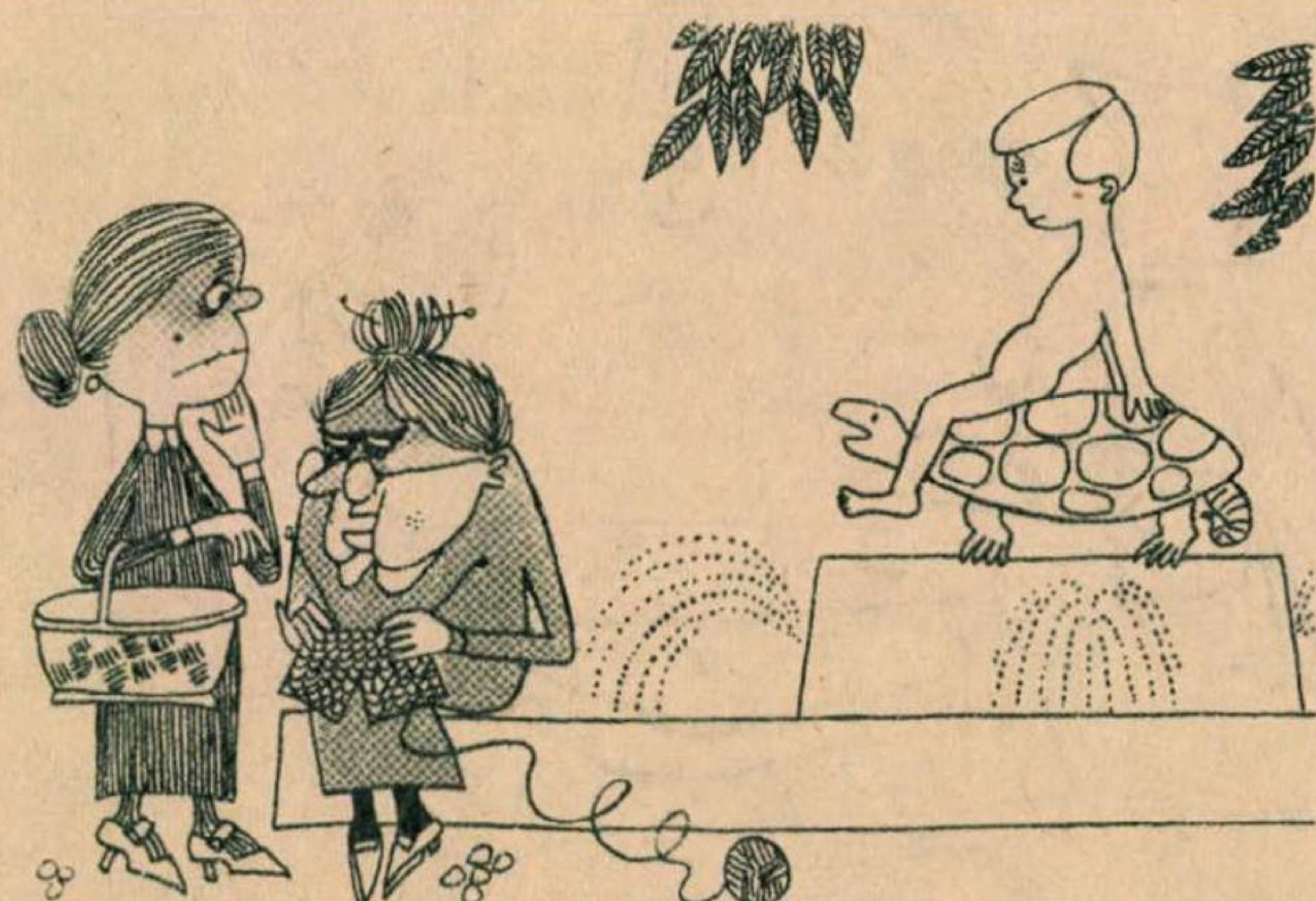
Meglátogattuk a város másik ipari nevezetességét is, az Aprítógépgyárat. Itt már az igazgatói irodában remek műszaki újítással találkoztunk, egy persellyel, amelyen ez állt:

„Vállalatvezetőségi megbeszélésekre későn érkezők, elkésett percekért *1 Ft-ot fizetnek.* Perselybontás minden év dec. 31-én".

Vagy a késéseket sikerül ily módon csökkenteni, vagy a szilveszteri költségeket...

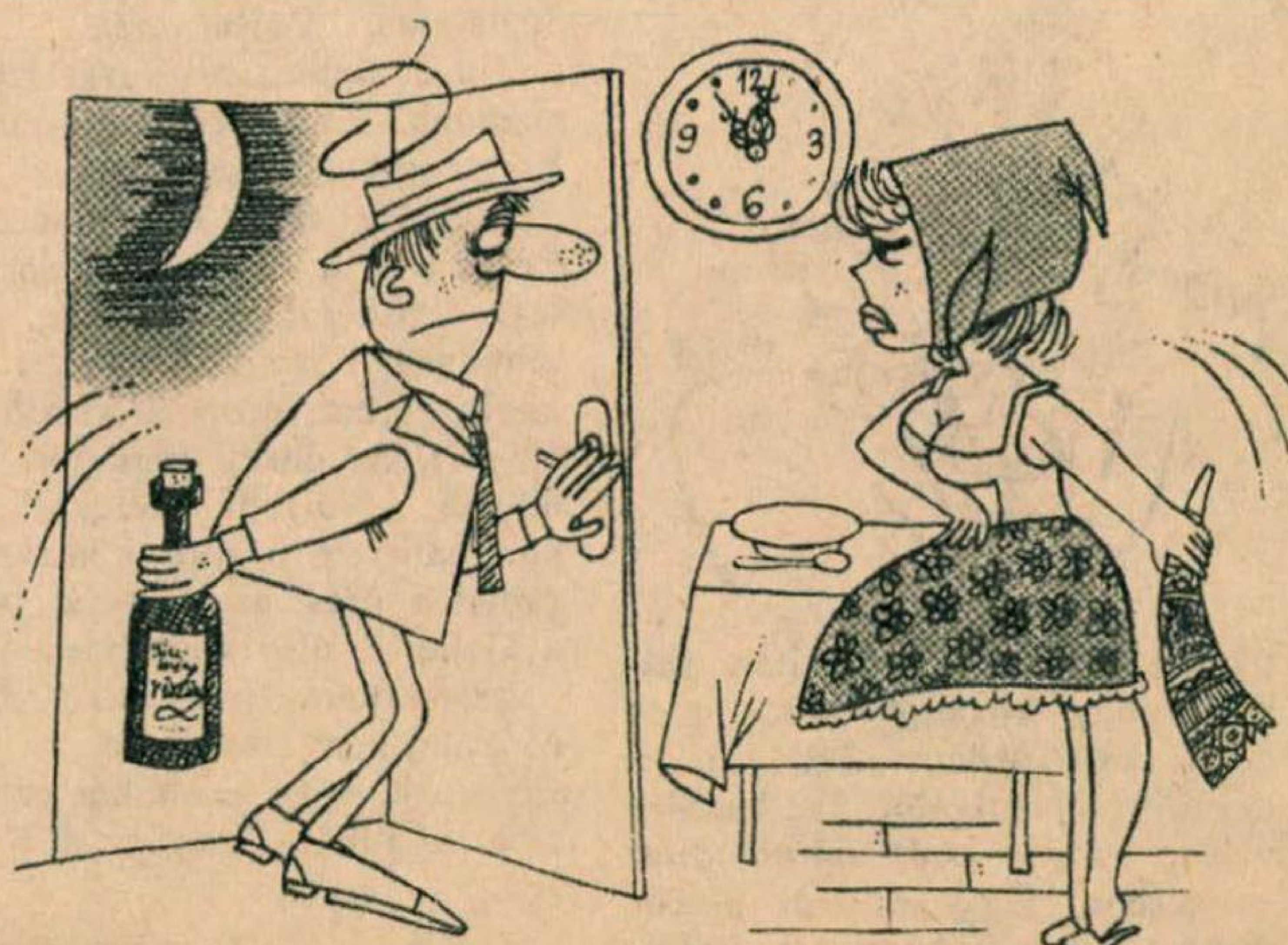
Szöveg: Dalmáth
Rajzok: Balázs-Piri

SZEMÉRMES NÉNIKE

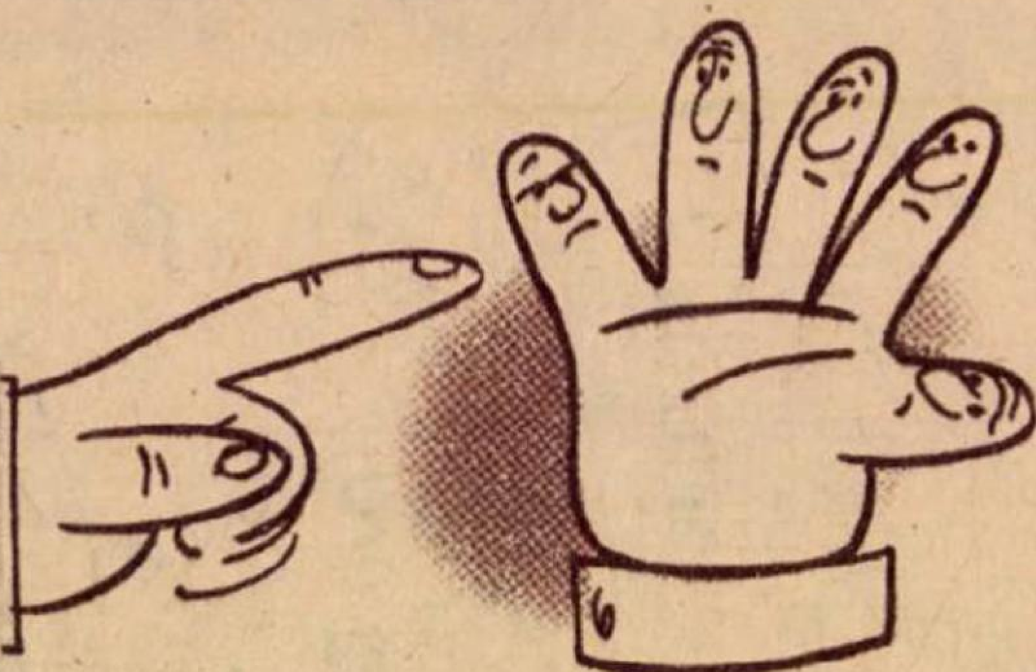
– Kötök neki egy nadrágocskát...

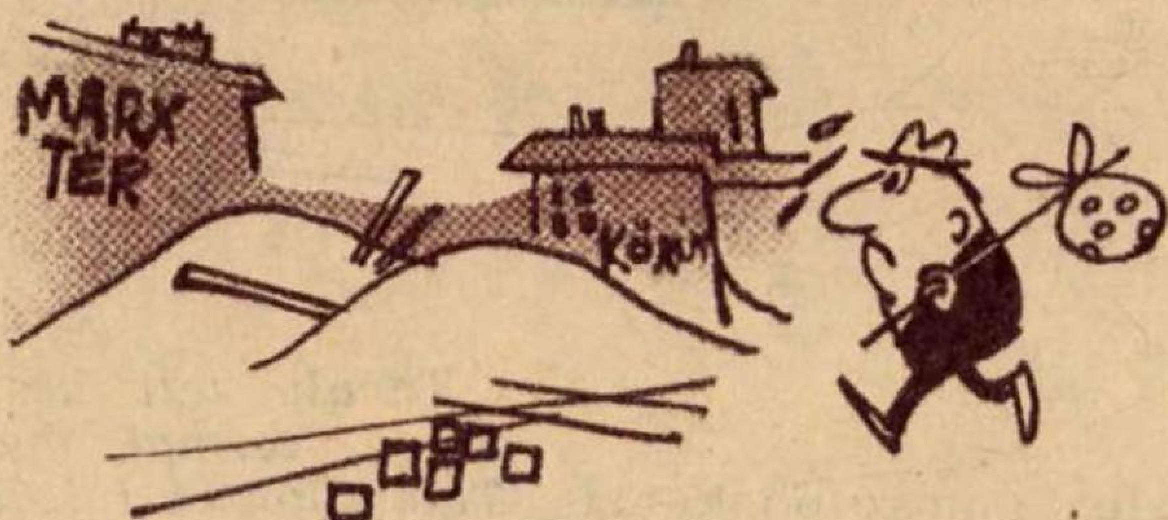
HAGYOMÁNYTISZTELŐ MENYECSKE

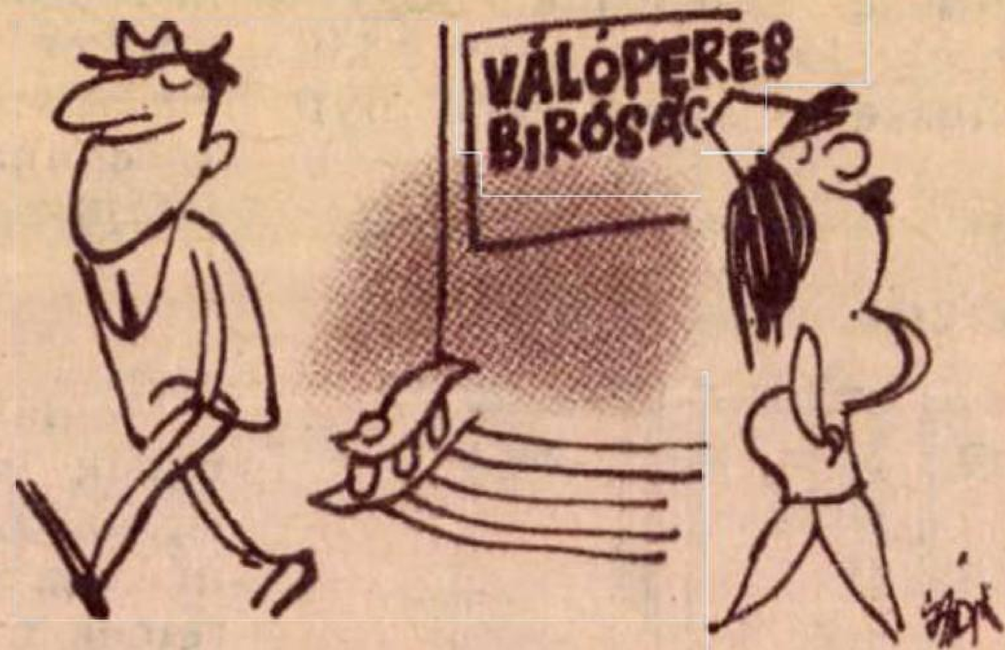
MESÉK

– Ez elment vadászni...
... ez meglőtte...
... ez megsütötte...
... ez megette...
... és ez a picike lebuktatta mindet...

... Az Óperenciás-tengeren is túl!

... És boldogan éltek, amíg meg nem haltak...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TABÁNI HANGULAT

Július 3-án, szombaton két kaposvári rokonunkat kalauzoltuk el feleségemmel a Tabánba. E két Krúdy-rajongó bőven idézte a hajdani híres kiskocsmák nevét, de ezekkel jól nem lakván, vacsorázni szeretett volna.

Először a Duna-parti „Várkert Kioszk" egyik abrosztalan asztalánál ültünk le, majd vártuk a

pincért. Húsz perc múltán feltűnt, hogy közel és távol mindenki csak sörözget. Felkutattam egy ifjú felszolgálót, aki közölte velem, hogy csak sajtosrúddal szolgálhat. Egy idősebb pincér megnyugtatott, hogy van étel, csak kevés (!), és így nem juthat mindenkinek. Rendelésem nem vette fel, hanem az épületbe invitált, hogy a forró teremben foglaljunk helyet, a konyha közelében. Ott bizonyára jut majd valami étek.

Nemcsak mi távoztunk, hanem még számosan, szóbeli üzeneteket bízva a Duna-parti szélre, címezve a Dél-budai Vendéglátóipari Vállalatnak.

No de sebaj, alig száz métert mentünk, s már ott várt ránk a hangulatos „Aranyszarvas kisvendéglő", ahol is a pincér a teraszra nem volt hajlandó meleg ételt kihozni, csak sört, mondván, hogy enni csak a szobákban lehet, mert kicsi a konyha (!?). Az éhség behajtott bennünket a fülledt melegbe. Ott harmonikaszó fogadott minket és egyetlen üres asztal. Ezt pedig a Gellért szálló foglaltatta le.

Szomorúan mentünk el a Márványmenyasszonyba. Ott minden jó volt, csak hát ez már nem a Tabán, hanem a Krisztina.

Darázs Endre

TAPS

Azt mondja valaki egy színdarabról: nagy sikere volt, hallottad volna, hogy tapsolt a közönség!

Szóval a taps a siker fokmérője. No jó, akkor elmondom, mit tapasztaltam nemrégen egy premieren. Természetesen a darab cselekményét felismerhetetlenné teszem, az én feladatom nem a színmű kritikája, csak a taps kritikája.

Felmegy a függöny. Egy öreg néne áll a mosóteknő mellett és szapulja a ruhát. Ennél laposabban már egy darab nem is kezdődhet. Bumm! Máris összeverődnek a tenyerek körülöttem. Bambán nézek, mi a csudának örülnek? Még a díszpáholyba is felpillantok, hátha valami magas személyiség érkezett. De nem. Ismerik a színésznőt, annak örülnek, hogy mos, és éppen ő mos, nem a Málcsi néni. Ezt ugyan a színlapról is tudták, de mégis.

Megy tovább a darab. Azt mondja a fiú a lánynak, hogy szereti, mire a lány azt feleli, hogy ő is szereti, mire a fiú kérleli, adjon egy kis előleget a szerelméből, mire a lány így replikázik: „A szerelem nem KST, hogy előleget lehessen felvenni rá." Kitör a taps. Azért sem moccanok. De már látom, hogy figyelnek. Szomszédaim arcára rá van írva: egy tökfej, egy sznob, egy fapofa keveredett közénk, akinek semmi sem tetszik. Annál nagyobbakat durrogtatnak a tenyerükkel bele a fülembe.

A színpadon egyre többen lesznek. Az öreg néne odavágja a szennyes ruhát és nagy sebbel-lobbal kimegy az ajtón. Kitör a taps. Kisvártatva, a fiatal lány is mond egy szépet, és balra el. Nagy taps. A fiatalember is kivág egy dikciót, és jobbra el. Ismét taps. Igen ám, de még voltak vagy tízen a színpadon, most már kínos lett volna, ha azoknak nem tapsolnak, így hát sorban, szépen, ahányan csak voltak, megkapták a tapsot. Csakhogy ez valami átjáróház-féle volt, mert a másik ajtón rögvest visszamasíroztak, azután ismét csak kimentek. A szereplők állandó tapsviharban cikáztak ki-be az ajtókon.

Vége a felvonásnak. Sorban kijönnek a szereplők és meghajolnak. Én azért is csak annak tapsolok, aki tetszett. Jön a fiatal lány,

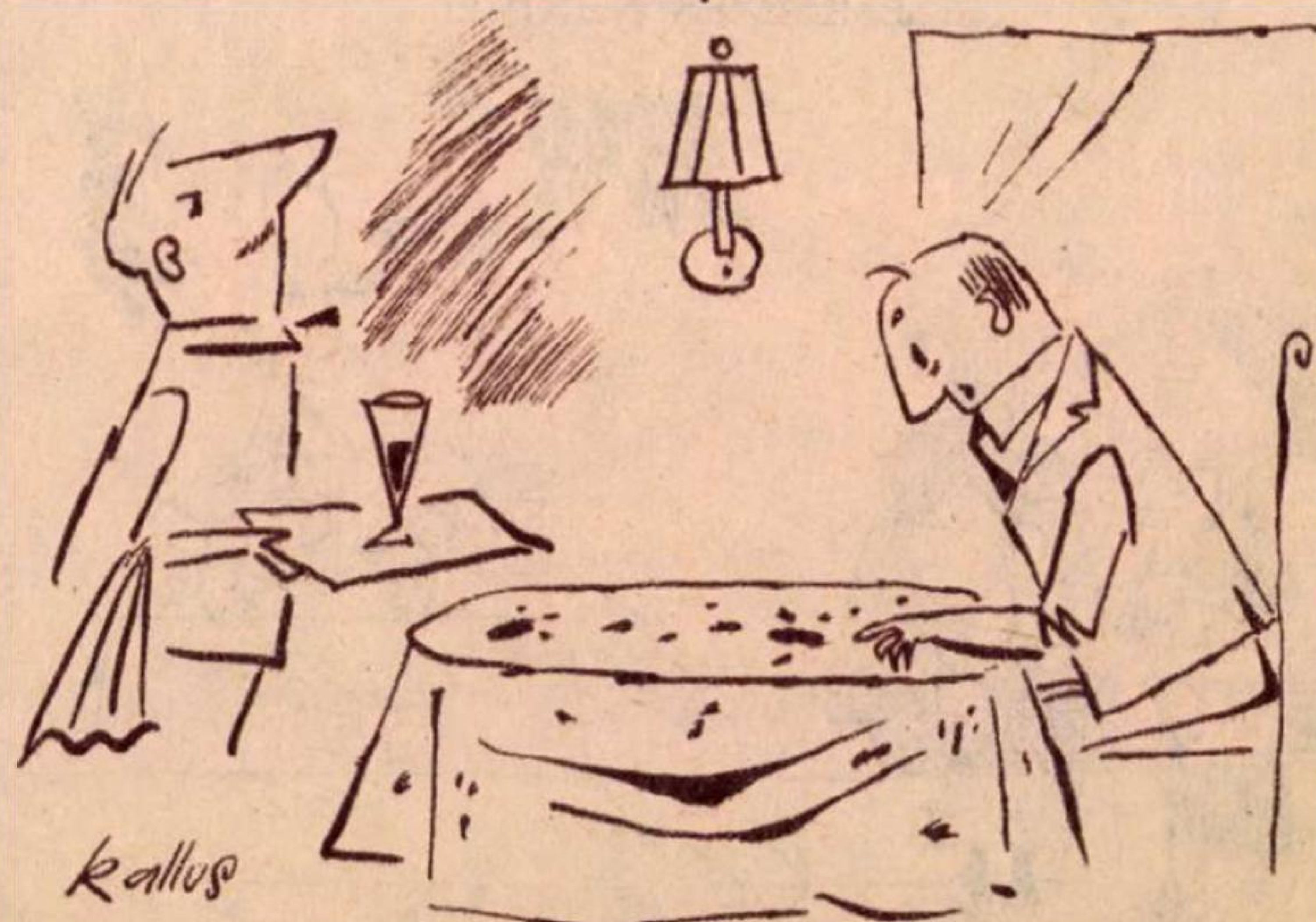
tapsvihar, az öregnéne, tapsvihar, jön az intrikus szereplő, ez tényleg jól játszott, lelkesen tapsolok. Mindenki rám mered, egyedül csak én tapsoltam. A gyanakvó tekintetek most nyílt megvetést lövellnek felém. No persze, ez a színész egy levitézlett grófot játszott a darabban, aki autóval feketézik, és szabad idejében közokiratokat hamisít. És én ennek tapsoltam! A második felvonástól fokozatosan tapsolni kezdek, nehogy valami inzultus érjen, és a végén verem a tenyeremet cudarul.

A ruhatárban egy vörösképű úr felsegíti a felesége kabátját, hallom, amint azt mondja neki: de gyenge darab volt.

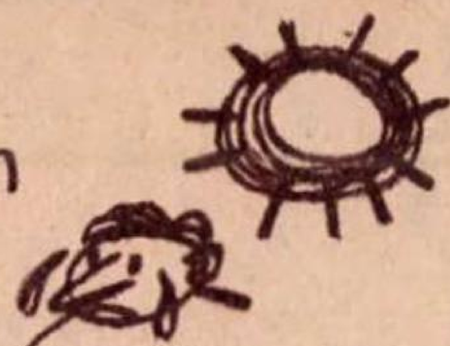
Ő tapsolt a leghangosabban.

Novobáczky Sándor

Előfordul

– Főúr, ez az abrosz valóságos étlap!
– És tetszett már választani?

HETYKE SZITTYA

Vedd kézbe a tegezt, Elek,
s felejtsd el, hogy tegeztelek!
Én temessek e tetemes
tusa után s ne te temess...!

PINCÉRBÖLCSESSÉG

Jó hatással van a palikra
éjfél felé a halikra...

SZUPERJÓS

Az igazi jó vátesz
minden hibát szóvá tesz,
s ha valakit lóvá tesz;
végül mindent jóvátesz...

Szilágyi György

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit csinálnának, ha újra húszévesek lennének?

Elkezdeném a gyűjtést egy szövetkezeti lakásra.

B. E.

Megtanulnék gitározni, vagy trombitálni, hogy szeressenek a felebarátaim.

D. F.

Azon keseregnék, hogy soha többé nem leszek már tizenkét éves.

F. L.

Egyetemre járnék, ösztöndíjat kapnék, s ha megszereztem a diplomámat, nem mennék vidékre.

F. Gy.

Újból előmásznék a légópincéből, újból bemásznék a romos lakásunkba, újból kihúznám a beomlott vakolat alól a barna nadrágomat, de nem adnám oda fél kiló zsírszalonnáért, mert ma, érett férfifejjel már tudom, hogy egy kilót is megért.

f-p.

Feleségül venném egy nálam húsz évvel fiatalabb nőt.

G. Sz.

Pompásan mulatnék azon, hogy két évvel fiatalabb vagyok a fiamnál.

K. A.

Elmennék a Nyugdíjintézetbe és megkérdezném: az elveszett esztendők beleszámítanak-e a nyugdíjba, vagy sem?

M. Gy.

Azonnal értesíteném a csodáról a Vatikán illetékes osztályát.

P. L.

Sürgősen visszavonnám azokat a cikkeimet, amelyeket ötvenéves koromban írtam a húszévesekről.

(t.)

import humor

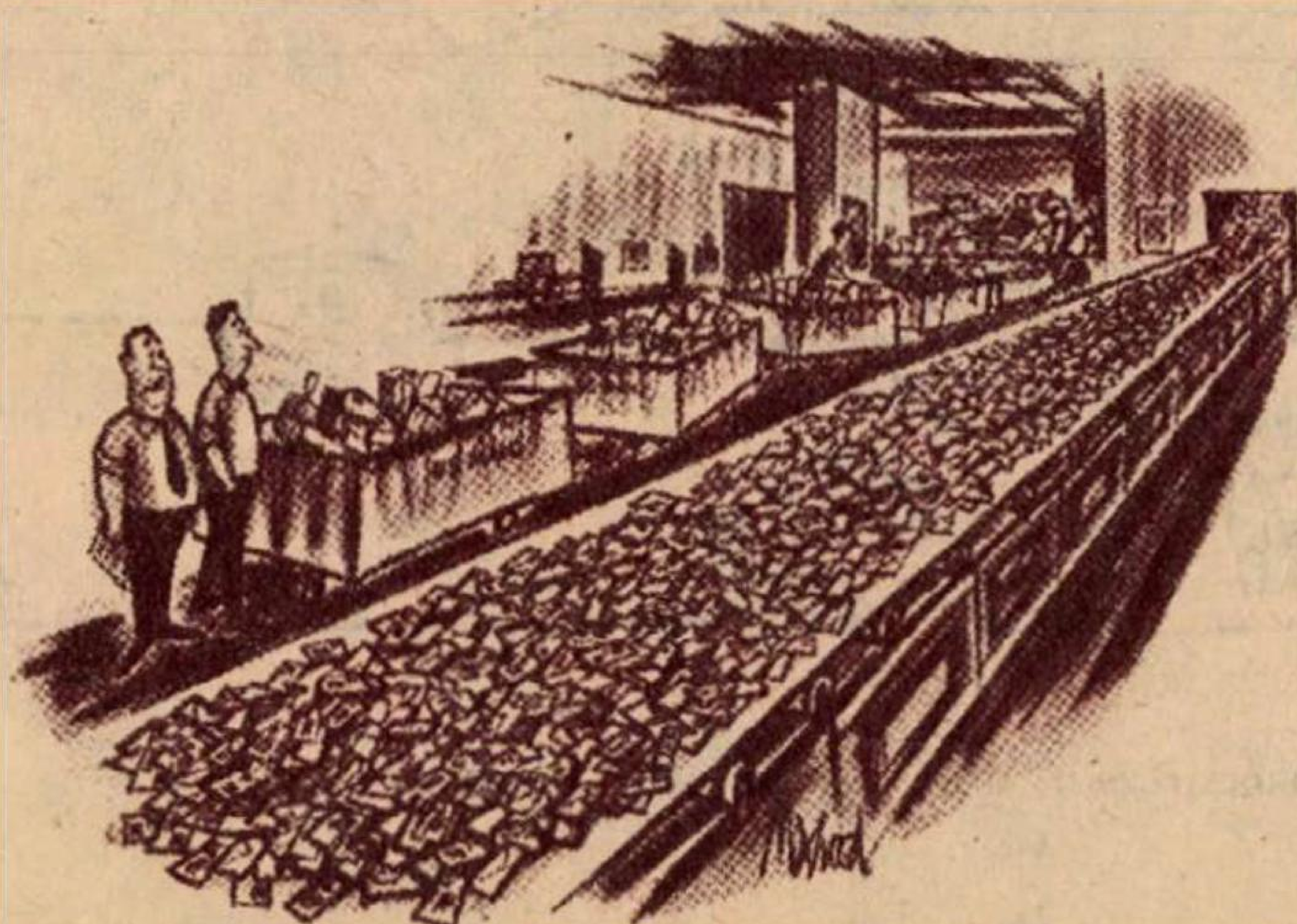

– Gyere ebédelni, utána ismét modellt állok a szobrodhoz...
(Simplicissimus, München)

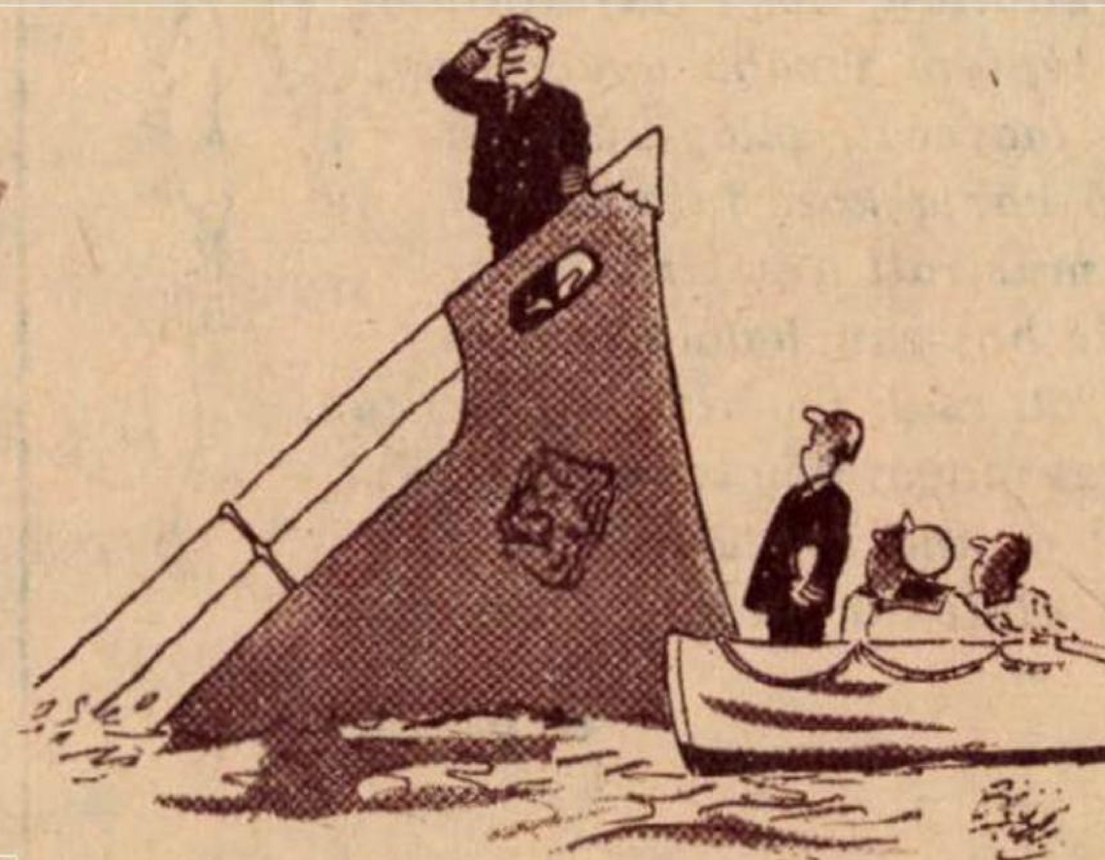
A HAVASOKBAN

– Ha nem csalódom, ő az, aki minden nap eltéved, mióta megtudta, hogy bernáthegyink van...
(Az „Ici Paris"-ból)

EGY POSTAHIVATALBAN

– Megdöbbentő! Ezek mind azt hiszik, hogy tudnak valamit, amit érdemes leírni...
(A „New-Yorker"-ből)

– Ismét eltelt egy hét, kapitány úr!
(Punch, London)

Szűr-Szabó József rajzai

ÜDÜLÉSI-KRIMIK

HAKNI, AVAGY A ROBBANÓ SIKER

DINAMIT

ÜDÜLŐ

– Most majd tudunk aludni!

SZÚNYOGIRTÁS

ÜDÜLŐ

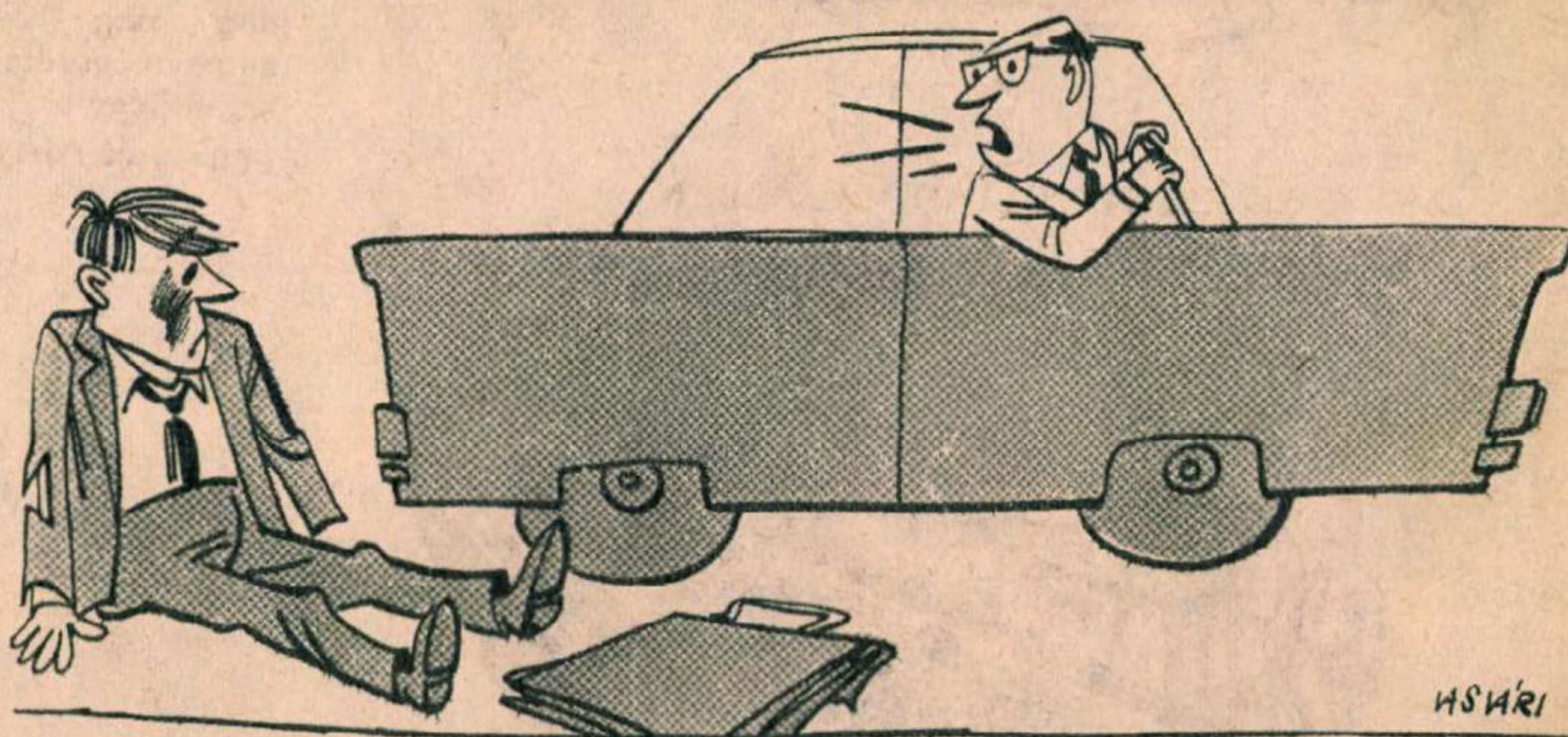
RANDEVÚ RENDŐRNŐVEL

Az úttest felén már túljutottam
Ezúttal nem nő után futottam
Azt néztem csak, hogy az az út ottan
közút — fehér csíkkal sávozottan.
Csapzott-ziláltan, hogy túljutottam
Lassítva léptem tovább nyugodtan,
flegmán, faarccal, világ-unottan
Rendőrnő karja közé futottam.
Öregnek mustrált a papírokban,
mert nézte hosszan, halál-únottan.
Nem írt föl, csak így szólt nyugodtan;
„Hogy érzi magát úgy is, mint tanár?
(Ő is esti gimnáziumba jár!)
egy diák előtt itt, most — bukottan?"

Kopré József

Modortalan áldozat

Vasvári Anna rajza

Gépkocsivezető: Még egy szó és cserbenhagyom . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.4439 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7858 — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504

Nagyszerű arány

Barát József rajza

– Tizenhatszor bevetettük, tizenötször megúszta!

Ezt olvastuk

NEM UGYANAZ!

Az Élet és Irodalom egyik könyvismertetésében olvastuk: „Valóban a juvenalisi *difficile non est satiram scribere* klasszikus esetéről van szó."

Véleményünk szerint annak klasszikus esetéről van szó: miként sikerül a szórend felcserélésével visszájára fordítani egy idézet értelmét.

Juvenalis ugyanis azt vallotta, hogy nehéz szatírát *nem írni* és nem azt, hogy *nem nehéz* szatírát írni. Ami egy kicsit egészen más!

HIDEGVÉR

Ha hinni lehet az Ország-Világ cikkének, a hidegvérűségnek a fókák a rekorderei. Szemben az eddigi biológiai alapismereteinkkel, a szerző arról tudósít, hogy a fókák — közismerten melegvérű emlősök — testhőmérséklete a délsarki jégvilágban a *fagypontig* is lesüllyed.

Az Állatkert illetékes szakemberéhez fordultunk felvilágosításért, aki rövid tűnődés után kijelentette, hogy elképzelhető a fagypontig lehűlt fóka. Csak az már jobblétre szenderült, és csak annyira fóka, amenynyire csacsi — a döglött füles.

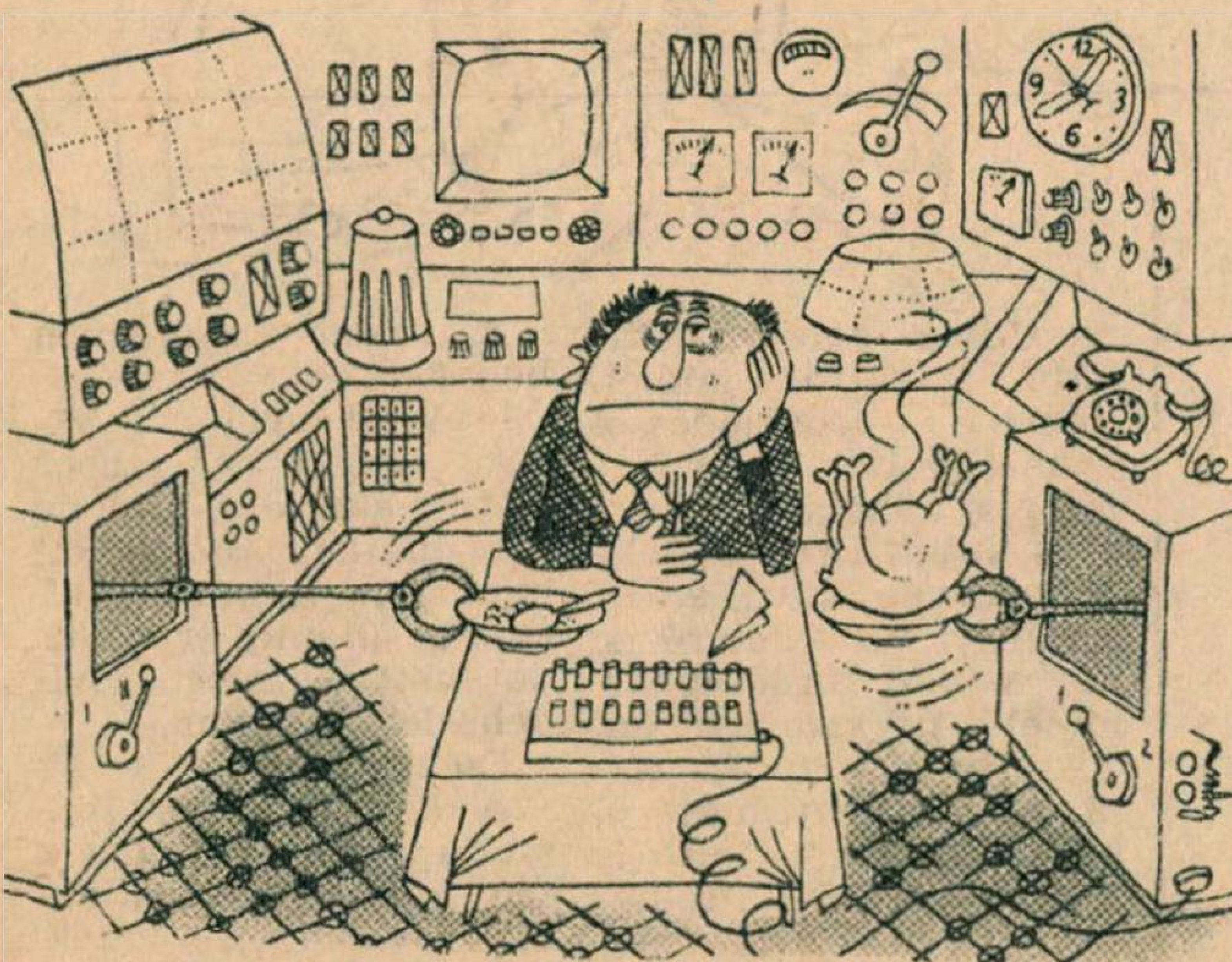
PÉLDAMUTATÓ KEZDEMÉNYEZÉS

Az Északmagyarország kis hírben számolt be arról, hogy Tiszaszederkény-Újvárosban és a hőerőmű lakótelepén hatvan családnak van már személygépkocsija, és az autók elhelyezésére most garázsokat építenek. A tudósítás az alábbi mondattal zárul: „A garázsokat társadalmi munkában maguk a tulajdonosok építik."

Ezt az áldozatkészséget!

Dr. Árgus

Automata konyha

– Az anyám jobban főzött . . .

Nem közölhető kéziratot küldtek:

F. Ildikó, Bp., XIII., Kresz Géza u. – H. Gyula, Bp., Damjanich u. – B. Lajos, Bp., VII., Rottenbiller u. – M. Károly, Pécs. – K. M., Győr. – A. Béla, Zalaegerszeg. – M. József, Pusztaföldvár, — A. Ágoston, Bp., XI., Budafoki u. — Cs. Ervin, Bp., I., Naphegy u. — — P. István, Bp., XXI., Tárház u. — T. Attila, Siófok, — P. G., Bp., XI., Bartók Béla u. — Cs. Lajos, Bp., XI,. Fegyvernek u. — B. T.-né, Kaposvár. — M. József, Szeged, — S. Tibor, Bp., XIV., Egressy u. — S. József, Bp., VII., Izabella u. — K. Sándor, Bp., XIX., Gábor A. u. — B. B. Miskolc.

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Szeretném ezt a néhány sort az érzékenykedőknek, pontosabban az indokolatlanul megsértődőknek szentelni. Jaj, de sokan vannak! Alig emlékszem olyan magam rendezte darabra, mely egyesekben alaptalan érzékenységet ne keltett volna. Az Apáca bemutatója után tiltakoztak a vallásos érzésű nézők, s még olyan is akadt közöttük, aki azt írta, hogy súlyos hibát követtünk el, amikor a darab szerzőjét ennek a műnek a megírására felkértük. Nem tudta az illető, hogy ezt a darabot a felvilágosodás korában írták.

A József Attiláról szóló drámánk bemutatása után megsértődött a költő néhány kortársa. A Lysistrata bemutatója után megsértődtek egy vidéki nőszervezet tagjai, de akadtak „sértettek" még a Rozsdatemető bemutatója után is, akik – tudja az ég, miért – magukra ismertek a dráma egyik negatív figurájában.

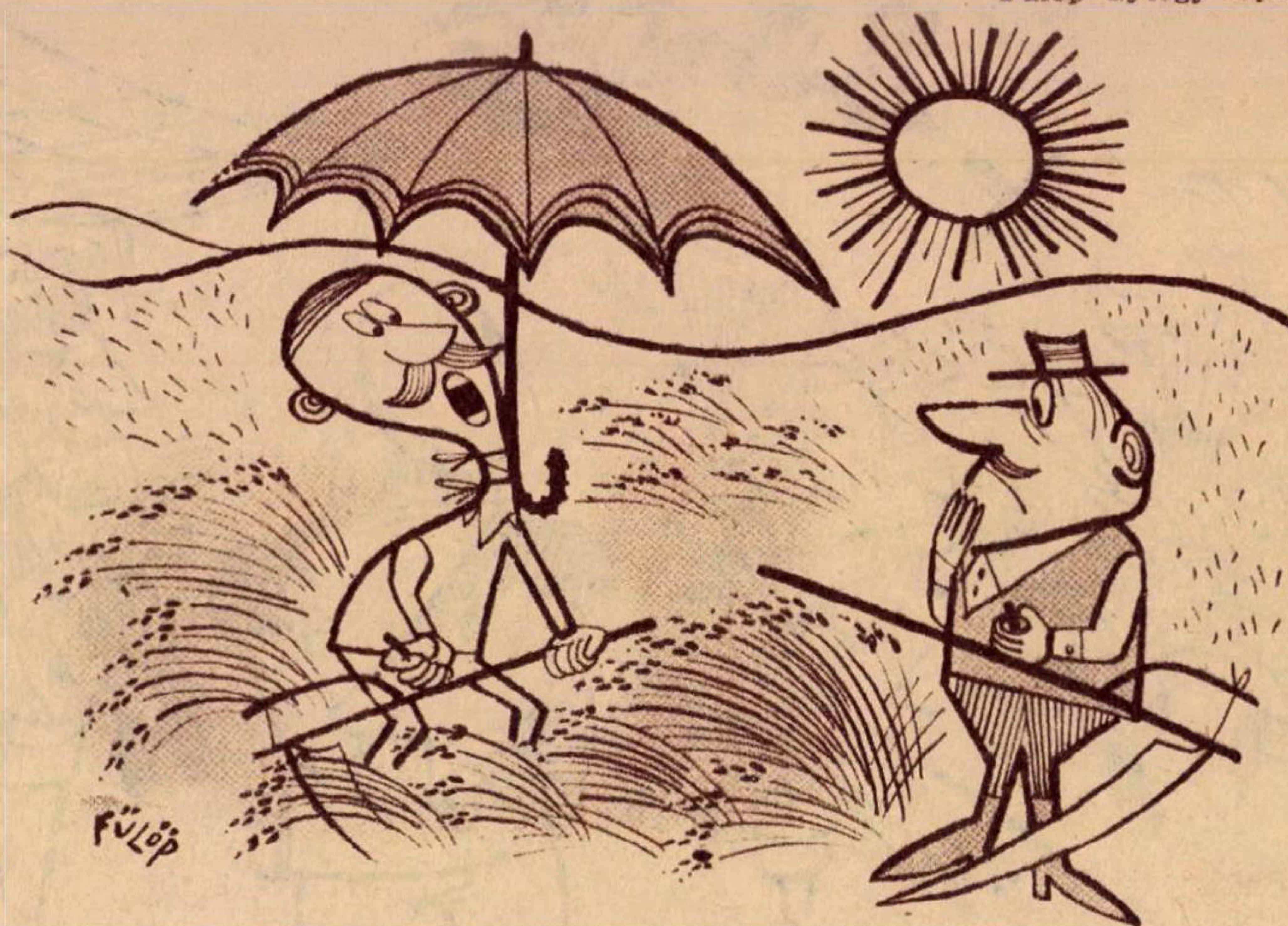
Néha persze jól jön az effféle túlérzékenység. Egy darabot kaptam elolvasásra nemrégen, mai magyar darabot, de sajnos nagyon gyengét. Hőse egy maszek-kárpitos volt. Sokáig tűnődtem, milyen tapintatos indokkal hárítsam el a művet, végül rájöttem a legjobb megoldásra: arra hivatkoztam, hogy ha a darabot eljátszanánk, a maszek kárpitosok szétvernék a színházat.

Hangsúlyozni kívánom, hogy én csak az alaptalan sértődésekről beszéltem. Mert úgy vélem, hogy én joggal sértődtem meg, amikor legutóbb egy kritikus nem találta kifogástalannak rendezői munkámat. Az ilyen indokolt érzékenység ellen persze semmi ellenvetésem sincs.

Kazimir Károly

Kevés az aratókalap

Fülöp György rajza

– Mit bámulsz? Még mindig jobb, mint egy gutaütés!

Pesti pillanatkép

Széchenyi strand. Reggel nyolc óra. Süt a nap, talán félszázan lubickolnak, úszkálnak a nagymedencében. Főként a két szélső korosztály képviselői. Akik még nem, vagy akik már nem dolgoznak. Szünidős gyerekek és nyugdíjasok.

Béke, nyugalom, derűs és önfeledt szórakozás.

Tipikusan az az eseménytelen állapot, amelynek bő részletes és unalmas leírásával készítik elő a viharos drámai fordulatot a jobb novellisták és regényírók. És valóban...

— Jaj!... Segítség!... Segítsééég!

Másodpercnyi dermedt csend, a szobor előtti vízfelületre mered minden tekintet, onnan hallatszik a segélykiáltás, ott kapálódzik az áldozat.

Aztán két fürge, ügyes kamasz már vonszolja, cipeli is kifelé a nekik mellig érő vízből a cingár, szőke, nyolc-tíz év körüli lánygyermeket. Feltámogatják a lépcsőkön, leültetik egy székre. Udvar alakul körülötte a kíváncsiakból. Néma érdeklődéssel szemlélgetik, ő ül és fintorogva köhécsel.

És amint ilyen esetekben törvényszerű, előáll a felnőtt vizsgálóbíró is. Egy szikár, fürdősapkás, idősebb úr személyében.

— Ha nem tudsz úszni, miért nem mész a kismedencébe?! Kettő is van belőlük. Ott a te helyed! Ott a víz is melegebb!

— Én nem tudok úszni?! — méltatlankodik az iménti fuldokló. — Bácsi, én már haladó vagyok! Én már négyszázat úszok mellen! Egyfolytában. Tessék megkérdezni az úszómestert!

— Hát akkor? — folytatódik a vallatás. — Akkor mi történt veled? Görcsöt kaptál?

— Nem. Én soha nem kapok görcsöt.

— Vizet nyeltél?

A szöszi beismerően bólint:

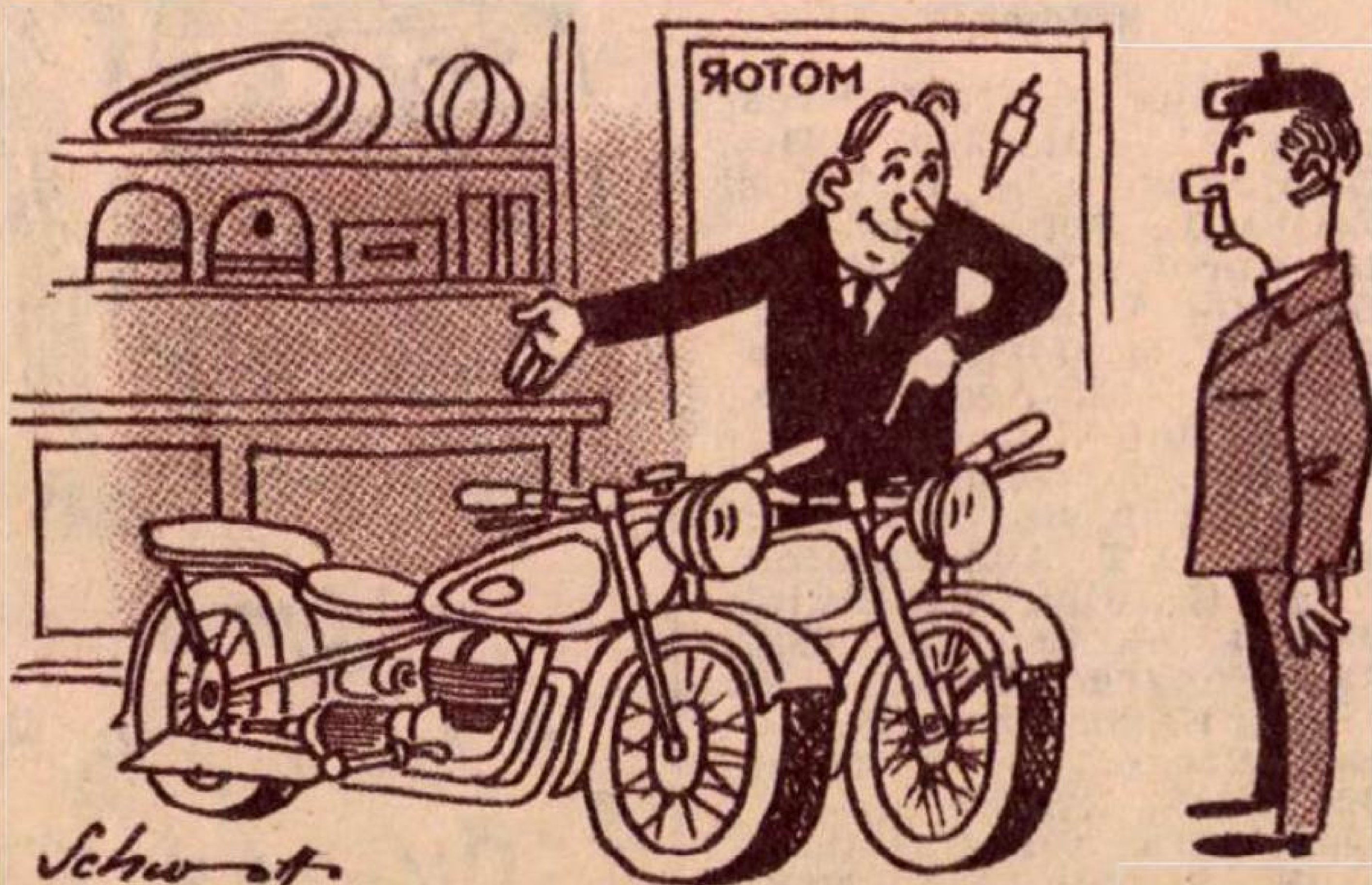
— Vizet nyeltem. Akkor, amikor a szobor előtt le akartam állni, de nem tudtam. Máskor ott mindig le tudtam állni, csak az államig ért a víz, de most... most rövidebb lett a lábam.

Csend.

A kislány lábait bámulja megilletődötten a nép. Amik tegnapról mára rövidebbek lettek. Ritka dolog az ilyesmi.

(kürti)

Megoldás

– Tessék mindjárt kettőt venni, így legalább nem lesz gondja a pótalkatrészekre!